

СЪВЕТ ЗА ЕЛЕКТРОННИ МЕДИИ

ПРОТОКОЛ

№ 23

от редовно заседание, състояло се на 13.05.2016 г.

ПРИСЪСТВАТ: Бетина Жотева, Иво Атанасов, Мария Стоянова – председател на СЕМ, Розита Еленова, София Владимирова.

Начало на заседанието 10:00 часа, водено от Мария Стоянова – председателя на СЕМ.
Протоколист: Албена Драганова и Магдалена Сергиева.

Изслушване на кандидата Иво Тодоров.

Мария Стоянова: Дами и господа, колеги, скъпи гости, продължаваме разговора, който започнахме преди два дни за това, какво ще се случи с Българското национално радио от тук нататък, в интензивния технологичен свят, в който се намираме. Сега по жребият, който беше изтеглен, дойде ред на г-н Иво Тодоров. Заповядайте, г-н Тодоров, разполагате с 20 мин., за да ни запознаете с Вашата визия за Българското национално радио.

Иво Тодоров: Уважаема г-жо Председател, уважаеми членове на Съвета за електронни медии, уважаеми колеги от различните програми на Българското национално радио, скъпи приятели, скъпи гости, радвам се, че тук сред вас виждам представители на съвременната българска музика. Благодаря им за подкрепата. В началото искам да поздравя Поли Генова, че тя се класира за финала и да поздравя колегите от Българската национална телевизия за усилията, които положиха за нейното презентирание и успехът, който в крайна сметка постигнахме, защото това е за втори път, класиране на български участник за финал. Надявам се в събота да имаме и добри резултати. Може би няма нужда с много думи да се представям. Аз съм журналист, занимавам се и с литература, от 1992 г. започнах работа в Българската национална телевизия, преди това бях в първия екип на студентското предаване “Ку-ку”, когато то стартира и направи конкурс за набиране на сътрудници. След това съм работил в много предавания на Българската национална телевизия, бил съм главен редактор и продуцент на много предавания в националната телевизия. Работил съм в частни радиостанции – “Дарик”, “Експрес”, “Радио нет”. Водил съм 8 години сутрешния блок по програма “Христо Ботев” на националното радио. От 2013 г. до 2015 г. бях програмен директор на радиото. С риск да си отнема от времето, в което да говоря, искам в началото да ви пусна нещо, което с мои приятели направихме когато реших да се готвя за този конкурс. Това е един 2-минутен филм, който направихме в едно село, не далеч от София, то се казва Дръмша. Това е една църква, която едно добри хора са започнали да строят. Интересното е, че тя е в полуразрушен вид, но на много места има модерна дограма. Виждате иконите, изрисувани на входа, виждате врата, която спира да се влезе вътре, но всеки може да влезе. Не може да се каже дали тя е недостроена или е полуразрушена. Отидохме в понеделник, денят след Великден, любопитното беше, че явно хората са ходили там. Има запалени свещи, оставени яйца. Въпросът е дали хората ходят там, за да разгледат това, което е останало или все пак почитат това място като храм. Исках да направим този филм, защото може на някой да прозвучи малко пресилено, но някак си ми хрумна аналогията за тази църква и Българското национално радио. Българското национално радио като един храм на словото днес и това, което се случи през последните три години, без да бъде краен, в някакъв смисъл беше разрушено общественото доверие, което колеги 80 години наред бяха градили и с

решения на управителния съвет, които бяха неуместни, решение на парче, решения, които всъщност създадоха повече проблеми и разделения между колегите. Може би не точно по този начин изглежда Българското национално радио, но си позволих да направя тази визуална аналогия, защото преплитането на звука и образа според мен е бъдещето на медията и съответно на радиото. Аз ще говоря малко по-късно и за мултимедийното излъчване на програмите на Българското национално радио, може би и вие сте запознати с това, което съм описал като намерения. Може и на него да му сложим надслов “Виж радиото” или “Виж гласовете на радиото”. Съвсем близо до тази църква се намира една детска люлка - изоставена и скрибуцаща. Това беше едно визуално въведение. Аз сложих това заглавие на моята концепция – “Да върнем заедно общественото доверие в Българското национално радио”. Според мен през последните три години това е една от най-големите кризи, които се появиха в радиото. Тя е вътрешна криза, институционална и управленска криза на доверието на обществото. Въпреки, че през последните години Българското национално радио оглавяваше всички класации по общественото доверие. Последните години, според мен, заради решенията на управителния съвет, заради това, че се предизвика разделение, заради това, че абсолютно неправилно според мен беше създадено напрежение като се изнесоха пари, които получават колегите в Българското национално радио в четирицифрени суми, предизвика невероятно разделение и в радиото, и недоверие в обществото към това, което се случва в радиото начина, по който работят колегите и съответно възнаграждението, което те получават. Кризата според мен е управленска, може би някой тук трябва да натисне този бутон Help, както съм изобразил в тази презентация. Защото управителният съвет нямаше смелост и нямаше решимост, според мен, да вземе някои важни стъпки. Знаете, че аз миналата година, преди десет месеца, бях отстранен от управата на Българското национално радио. Формално аз подадох заявление за напускане, но всъщност ми беше упражнен безпрецедентен натиск да се отстраня, защото не подкрепих решение на управителния съвет. Аз бях единственият директор, който не подписа декларация иницирана и подписана от управителния съвет, в негова подкрепа. За съжаление Българското национално радио има издигната една Берлинска стена. Колегите са разделени на наши и на ваши, на тези, които подкрепят по някакви може би идеалистични или користни подбуди на управителния съвет и съответно на някой директор и тези, които не са наши хора, съответно те не могат да видят ефир, не могат да звучат в ефир, не могат да получават добро възнаграждение и т.н. Това е едно много страшно нещо, според мен, защото то ще продължи с години и който да поеме управлението на Българското национално радио и съответните програми, това е един проблем, с който трябва да се справим всички заедно. Мисля, че няма върху какво да спорим за голямата обществена роля на Българското национално радио като обществена медия. Според мен, обаче, проблемите трябва да бъдат още по-отворени към обществото. За съжаление ми се струва, че понякога ние си мислим, че неща, които на нас са интересни, са интересни и на аудиторията, но това не винаги е така. Липсва достатъчно реална връзка с аудиторията – нямаме преки телефонни линии в ефир, няма достатъчно открити студиа и изнесени предавания, форми, които точно могат да помогнат за това, аудиторията пряко да участва в поставянето на проблемите, в дискутирането на проблемите. Не бива да се страхуваме да говорим с аудиторията, дори понякога тя да бъде рязка, груба, да бъде критична, ние трябва да сме отворени да приемем тези оценки. Един голям друг пропуск е липсата на достатъчно силно присъствие в социалните мрежи. Експерти казват, че ако те няма във Фейсбук, ти не съществуаш. Експерти на големи международни издания са направили проучвания, че през последните две години два пъти намалял броят на директни влизания в техни сайтове, а два пъти са се увеличили влизанията чрез публикации в социалните мрежи.

Ако ти не се презентираш в социалните мрежи, аудиторията няма да знае, че те има и да знае какво предлагаш ти, като програма. Това е много голям проблем и за привличането и присъствието на младите хора в програмите. Ние не можем да кажем, че няма програми за млади хора и деца, че няма образователни програми, включително свързани и наука, образование, религия и т.н., но младите хора трябва да знаят, че ги има тези програми, да знаят, че те са интересни, че са интерактивни и че могат наистина да бъдат навсякъде с тях. Знаете, че в днешно време радиото и телевизията са в телефоните, смартфоните и т.н., ние навсякъде може да си пуснем радиoproграма през телефона или да гледаме телевизионна програма през телефона. Младите хора са навсякъде с телефони и те би трябвало да знаят, че могат да си пуснат нашите радиoproграми и да ги слушат навсякъде. Много голям проблем в тази посока е високата средна възраст на аудиторията на Българското национално радио, това са възрастните хора, разбира се, ние с уважение към тях и с грижа ще продължим да работим, но много е важно да печелим младите. Когато по естествения цикъл на живота тези възрастни хора си отидат, кой ще остане да слуша програмите на Българското национално радио? Защо младите не слушат? Защото, както казах, те не знаят, че ни има, не знаят, че по интерактивен начин могат да се свържат с нас. Според мен трябва да се направи пълна дигитализация на звуковия фонд и на златния архив, да има пълнен онлайн достъп обществото. В някои развити европейски държави има дигитални библиотеки, където можете да слушате цялото богатство на Българското национално радио, което 80 години продуцира музика в различни жанрове. Притежава тези записи, които за съжаление стоят в един прашни мазета и които, пак за съжаление понякога и то много често се наводняват от дъждове. Това, което казах няколко пъти на управителния съвет, беше ми казано, да, така е, но нищо не се случи. Аз съм правил няколко предложения. Много лошо според мен е, че Българското национално радио няма значими национални и социални кампании или кампании, които да подкрепя. Тук ще си позволя да направя паралел с Българската национална телевизия, която има такива кампании и за които аз се радвам и лично подкрепям. Могат да се направят много кампании и във връзка със семейството, за безопасността на пътя, информационни кампании по линия на граждански права, авторски права и т.н. Българското национално радио се управлява от управителен съвет. В управителния съвет трябва да влязат хора от програмите, хора, които са уважавани и познават програмите и могат бързо и лесно да комуникират с колегите от тези програми. Необходими са спешни промени в мениджмънта. Някои колеги, които в момента са на управленски позиции, трябва да бъдат сменени. Имам предвид управление централно. Българското национално радио, знаете, има десет ефирни програми, две национални и осем регионални. Аз благодаря на колегите от програма “Хоризонт”, които запазиха присъствие в ефир и въпреки кризата, те не позволиха тя по някакъв начин да се отрази в звученето в ефир. Трябва да работим още за утвърждаването на водещата роля на програма “Хоризонт” като информационен лидер. Някои последни социологически проучвания, към които можем да бъдем скептични, показват падане на слушаемостта, но мисля, че с много малко усилия можем да я върнем. Друг голям проблем е изгубената сутрешна аудитория изобщо за програма “Хоризонт” и за останалите програми. Телевизиите завзеха, “откраднаха” сутрешната аудитория на радиото, ние можем да си я върнем, според мен. Програма “Христо Ботев” трябва да продължи да се развива като специализиран канал само за култура. Аз винаги съм бил “за” подкрепа на българската култура, на музиката, на художниците, на авторите. Програма “Христо Ботев” прави много в тази посока и заедно можем да направим още повече. Трябва да направим пълна преоценка на програмата на “Радио София”, която въпреки намеренията на колеги не стана това, което трябваше да бъде. Трябва да си даваме ясна

сметка за пазара, за възможностите и тук отново да благодаря на колегите от “Христо Ботев” и от “Радио София”, че те напълно професионално работиха през тези години и отразяваха информационните процеси. Трябва да бъде преосмислено и звученето на регионалните програми. Знаете в днешния свят, в който по някакъв начин се слива, консолидира, търсят се мултимедийни форми, може би трябва да се помисли доколко е необходимо всички програми на Българското национално радио да имат сутрешни блокове. И какъв е смисълът тези сутрешни блокове да са конкуренти в някои региони. Например в Бургас се слуша “Радио Бургас”, “Радио Варна”, програма “Хоризонт”, програма “Христо Ботев”, ако не греша може би и “Радио Стара Загора”, аудиторията трябва да избира между тези програми. За щастие общо взето са във водещата тройка слушани програми в съответните региони, но може би да помислим, например в един сутрешен пояс да бъде транслирана програмата на “Хоризонт”, която е информационна национална, след това регионални пояси да кажем от 10.00 до 12.00 ч. и следобед от 14.00 до 16.00 ч. Кореспондентската межда на Българското национално радио, според мен, също представлява хаос, това е някакъв абсурд. “Радио Варна” има кореспондент в Добрич, Българското национално радио също има кореспондент в Добрич. “Радио Варна” има кореспондент в Бургас при положение, че съществува регионална програма в Бургас. На много места кореспондентите не са част от регионалните програми, това според мен също е абсурд. Кореспондентите трябва да бъдат част от регионалните програми и трябва да се помисли за оптимизиране на кореспондентската мрежа. Същото важи и за кореспондентските пунктове в чужбина. Аз и предишния път, и сега твърдя, че това трябва да се случи, след малко ще кажа как, с едни средства, които могат да бъдат икономисани от една програма. Според мен трябва да има кореспондентски пунктове, подчертавам, в Берлин, Лондон, Париж и Белград. Знаете, БНР имаше в Берлин и Белград. Поради динамиката на днешния свят европейските процеси и заплахите, които има пред света, в Лондон и Париж трябва да бъдат не само стрингери, а кореспондентски пунктове. Това не само е въпрос на престиж за радиото, това е възможност за много по-адекватна и своевременна комуникация и реализация на информация, когато тя се случва. “Радио България” беше една от болните теми, които управителният съвет не можа да реши. С моите уважения към колегите от “Радио България”, аз мисля, че тази структура трябва да се преобразува и реструктурира, знаете, че то не звучи от години ефирно. В момента “Радио България” е едни тракове, предварително записани, които се качват в интернет. Българското национално радио получава голяма субсидия, за това “Радио България” да звучи ефирно, а то не звучи ефирно. Аз за съжаление не съм виждал сметките, къде отива разликата между реализацията в интернет и ефирната реализация., но от тези средства могат да се открият пунктовете. Разбира се, като говоря за реструктуриране на “Радио България” искам да успокоя колегите, че това не означава масово съкращаване и оставяне на колегите без работа. Много от тях биха могли да бъдат насочени към сайта на Българското национално радио, към международната редакция на програма “Хоризонт”, към сайта да презентира информацията на езици като руски, английски, разбира се, може да се помисли кои други да останат, защото в момента са 11 езика, включително албански. Тук може да се запитаме: Кой чете информация на албанския? Българи, които живеят в Албания или албанци? Реструктуриране на “Радио Бинар”. Благодаря ви, колеги, че ретранслирате тази презентация. Според мен “Радио Бинар” не е това, което трябва да бъде. Аз съм представял на генералния директор програма за преобразуване на “Радио Бинар” в “БНР уеб тв”, на сегашния генерален директор. Получих я с резолюция “на по-нататъшен етап”. “Радио Бинар” трябва да показва това, което ефирните програми на БНР излъчват. Трябва да се направи стройна схема, в която зрителят, слушателят, да знае: в понеделник, в сутрешен блок, в програма

“Хоризонт” може да гледа и да слуша на телефон, лаптоп, компютър, вторник и т.н. Това е една много разпространена в Европа и в света форма, когато можеш да видиш това, което се случва в студиото. Съвсем накратко искам да отбележа, че когато стана убийството на Борис Немцов в Москва, всички търсеха последното му интервю, което беше за Радио “Ехо Москва”, то беше видео интервю. Сайтът bnr.bg също може да се преобразува в мощен инфопортал. Понякога се страхуваме нещо да се появи в интернет, преди то да е излязло в ефир, не бива да се страхуваме от това. Трябва да се увеличи междупрограмната координация, която програмна дирекция предишните две години опита да направи. Аз се радвам, че се стигна до там – програмите на БНР да живеят и да съществуват като едно семейство. За съжаление не знам как колегите от програмите не се познаваха, не си комуникираха, не обменяха информация. Заради това, което се случи, а и не само заради това, от моя опит това, което видях и преживях, според мен, трябва да се даде пълна самостоятелност на програмния съвет при взимането на програмни и творчески решения. Заседанията на този съвет трябва да бъдат публични и открити, може и заседанията на управителния съвет да бъдат публични. За технологичното развитие сигурно няма да остане много време, но тук трябва да отбележа, че 22% от бюджета на Българското национално радио отива за заплащане на ретранслационни дейности. Това е доста скъпо, за да има частна ретранслация във Велико Търново и Попово, където хем заплащането е по-ниско, хем качеството е много по-добро. Както казах, може да се помисли за повече лайф излъчвания на събития от мястото на събитието, които да дадат тази жива атмосфера. За системата “Далет” може да се говори много. Може да се помисли за създаването на един мащабен нюзрум, създаване на единен сървър за обмен на информация. Колегите работят в едни стаи, които са изолирани едни от други, присъствието на всички в едно помещение, което е модерно оборудвано. Избрах тази снимка, защото тя в някакъв смисъл визуализира и ще помогне много за цялостния информационен процес. За финансирането ще прескоча и ще премина направо тук. Трябва да бъдат увеличени заплатите на служителите в Българското национално радио. Много е странно, че одитът на Сметната палата от последните десет години препоръчва на управата на Българското национално радио да се махне формата хонорар, като незаконна форма на заплащане при положение, че колегите получават трудово щатно възнаграждение за труда, който полагат. Странно е, че в сравнение с Българската национална телевизия, която разполага с приблизително същия бюджет за заплащане на труда на колегите там, заплатите в Българското национално радио са с 25% по-ниски от средната брутна работна заплата в Българската национална телевизия. Аз мисля, че никой няма да оспори факта, че получавайки по-висока заплата, ти ще получаваш и по-високи осигуровки. Знаем, че осигуровките върху хонорарите са по-ниски. Съответно когато стигнеш до пенсионна възраст, ти ще бъдеш с много по-висока пенсия, ако осигуровките са ти били върху по-голяма щатна брутна заплата.

Мария Стоянова: За съжаление, г-н Тодоров, Вашето време изтече.

Иво Тодоров: Личната си мотивация засегнах в началото. Благодаря ви, че ме изслушахте!

Мария Стоянова: И ние Ви благодарим, за това, че ни представихте Вашата визия! Сега е ред на съветниците да зададат своите въпроси. Аз предварително искам да кажа, че заради личното ми отношение към Вашия професионализъм и към моя собствен ще се въздържа от въпроси.

Иво Тодоров: За което Ви благодаря!

Мария Стоянова: Аз Ви благодаря за разбирането! Колеги, заповядайте!

Иво Атанасов: Уважаеми г-н Тодоров, намирам Вашата концепция за приемлива. Това е разбираемо, Вие сте с огромен опит в сферата на електронните медии. Бяхте част от

екипа на г-н Янкулов през първата половина на мандата му, наясно сте с проблемите и вижданията за излизане от тази ситуация. Тук стана малко като шлагер да стъпваме върху лошата сегашна ситуация и да гледаме как да я променим, но вероятно след като всички кандидати, абсолютно всички казват, че сега ситуацията не е добра, вероятно е така. Затова може би трябва да се подкрепят Вашите идеи за възвръщане на доверието към радиото, чрез възвръщане на доверието вътре в радиото, както и много други идеи. На мен ми харесва, че националното радио във Вашата концепция се обръща към младата аудитория, към възстановяване на аудиторията в превзетите от телевизиите сутрешни часови пояси, към разширяване на кореспондентската мрежа, към това излишно противопоставяне и конкуриране на отделните програми на радиото в един и същи ефир, това, че предвиждате в сайта на БНР тази огромна по обем продукция, която не може да влезе в радио ефира, да намира своето приложение в интернет, като по този начин както да бъде уважен трудът на творците, така и да бъде интересно и за аудиторията, да научи тя повече. Като човек с икономическо образование не мога да не отбележа, това за пръв път го чувам от досегашните изслушвания, Вашето обяснение защо е по-добре щатната заплата да бъде по-висока, вместо да се държи на сегашното ниво, но с хонорари като добавка. Тъй като наистина осигуровките ще са по-високи и това ще рефлектира положително и върху пенсиите един ден, както Вие отбелязвате. Всички смятаме, че сме безсмъртни, но ето, идва един ден, в който се озоваваме с 200 лв. пенсия и се чудим за къде сме. А при едни по-високи осигуровки това ни дава малко по-добра перспектива в бъдеще. Имам един въпрос, свързан с това, че с екипа, с който ще работите. Вие бяхте част от екипа, в един момент излязохте, след Вас ще дойде друг кандидат, който също беше част от сегашния екип, но и той в един момент е излязъл от него, дали доброволно, дали под натиск, но виждаме как екипът в даден момент започва да се разпада. Вие сте “парен, каша духа”, така да се каже, но дали имате виждания, дали имате готовност да изберете подходящите хора в своя екип, за да можете да реализирате всичко това. Споменахте, че ще има промени в мениджмънта – определени позиции, които ще бъдат структурно променени, другаде само хората ще бъдат сменени, надявам се това да стане без създаване на ново напрежение в радиото, но въпросът за екипа е много важен, тъй като този чудесен слоган “Чуй радиото”, може да се превърне в професор Вучковото “Гледам и не вярвам на ушите си”. Благодаря Ви!

Иво Тодоров: Благодаря Ви, г-н Атанасов, за оценката, която дадохте на моите идеи. Радвам се, че те са Ви направили впечатление. Наистина екипът е много важен, аз не случайно използвам заглавието “Да върнем заедно ...”, защото, според мен, един човек без екип не може да направи нищо, разбира се под екип аз разбирам и колегите от програмите. Колегите от програмите трябва да подкрепят усилията на ръководството, което и да е то. Много е трудно, понякога се правят грешки, но трябва да имаш смелостта да предприемеш съответните стъпки, да вземеш решение и да носиш отговорност за тях. Според мен една от грешките на г-н Янкулов беше, че той не направи промени навреме, изчака да се случи така, че за три години управление от неговия мандат, да има трима директори на програма “Хоризонт”. С цялото ми уважение към г-жа Станчева, Калина Станчева, ако искаше да я смени като директор на “Хоризонт” трябваше да го направи още в началото, защото законът дава възможност на генералния директор в съответни месеци да направи промени в мениджмънта. Аз се надявам, ако това се случи, че ще мога да работя с хора, които да не си тръгнат. Никога не бих принудил да си тръгне, ако някой с нещо не е съгласен, разбира се, е свободен. Аз съм “за” свободната воля. Мисля, че колегите, които тук присъстват знаят, че докато бях програмен директор, никой не се е записвал да влезе при програмния директор. Винаги, когато е идвал някой е влизал, говорил е с мен и когато съм могъл веднага съм помагал.

Бетина Жотева: Хонорарите са голям проблем в радиото, нали така? Един Ваш конкурент тук сподели, че, за да се дават хонорари са се променяли длъжностни характеристики, така ли е? За да бъдат извадени някои от длъжностите, за да има на базата на какво да се дават хонорари. Вярно ли е това?

Иво Тодоров: Не го знам, не съм го видял, но според мен е абсурдна друга форма, която се прилага – колеги да бъдат принуждавани да си извадят Булстат и като самоосигуряващи се лица да получават хонорари. Тук отново питам, може би г-н Атанасов ще ми помогне: Може ли да си на трудово щатно възнаграждение и да си самоосигуряващо се лице?

Иво Атанасов: Може.

Иво Тодоров: Може би може, щом се прави в момента. И отново влизаме в тази система – ще получава високо възнаграждение, получава 600, 650, 700 лв., като заплата и останалото ... за съжаление това са само слухове, които и аз чувам, как да се получи голяма сума, хората са направили Булстат и т.н.

Бетина Жотева: Т.е. да разбираме ли, че ако станете генерален директор ще отпаднат хонорарите?

Иво Тодоров: Разбира се. Според мен трябва да се направят стъпки, това е реалистично, всички трудови договори да бъдат преизчислени, преподписани и да няма хонорари. Хонорарите могат да продължат да съществуват, но за много периферни дейности. Ние всички имаме опит в частни медии и не знам в някоя частна телевизия някой да получава хонорар за това, че днес е отишъл един, а утре десет пъти на репортаж. Такъв е животът, ние работим нещо, за което получаваме съответното възнаграждение.

Бетина Жотева: Достатъчен ли е бюджетът на радиото?

Иво Тодоров: Всички говорят, че бюджетът на радиото е недостатъчен. Според мен, бюджетът е добър. Трябва да имаме предвид обаче, че той ще намалява и следващата година отново ще има искане за 10% съкращение на разходите за персонал. Това, което се случи сега мисля, че ни научи да бъдем прагматични, да работим по-рано с изготвянето на бюджета. И мисля, че кризата, която създаде сегашният управителен съвет, добрата стъпка, която беше направена е, че бяха освободени много места, които бяха заемани от колеги на пенсионна възраст. Този процес трябва да продължи.

Бетина Жотева: Следващият ми въпрос е за реструктурирането и съкращаването на персонала. Т.е. това ще бъде начинът за спестяване на пари или ще се търсят пари допълнително – реклама, европейски средства, кое е по-добро?

Иво Тодоров: Всички стъпки са възможни. Аз като говоря за съкращаване и реструктуриране на персонала имам предвид, отново се извинявам, най-вече “Радио България”, като това не означава всички колеги от “Радио България”, да останат без работа, но от средствата, икономисани от “Радио България” могат да бъдат открити пунктовете. Другото, което управителният съвет направи като грешни стъпки, според мен, европейски проекти, по които радиото работеше, бяха изгубени. Това е един основен приход. Разбира се, от друга страна, тези проекти в някакъв смисъл създадоха разделение заради лошо управление в програмите. Защо еди-кой си прави материалите по този проект? Защо той получава по-високо възнаграждение? Тук също е въпрос на решение на управителния съвет, по един от европейските проекти, който мисля, че все още съществува в радиото. Например във Франция, във френското радио никой не получава хонорар. Разбира се, там заплатите са в пъти по-високи и са в евро, това е решение на съответното ръководство. Ако заплатите в Българското национално радио бъдат много високи и в евро, може би няма да има нужда да се получават хонорари от европейски проекти, но трябва да се изгради механизъм. Всички колеги, които имат потенциала, възможността, знанията и уменията да могат да работят по тези проекти.

За рекламите, аз не мога да кажа, говори се, но дали е така, че до края на годината е продадено рекламното време и който и да дойде като генерален директор, може би трябва да мисли за следващите години.

Бетина Жотева: Благодаря! И въпрос, който задавам на всички кандидати, не за друго, а защото, който и да стане генерален директор на БНР и това се осъществи, тази идея за сливане на БНР и БНТ, ще се наложи да се променят много от нещата, за които сега си говорим и точно за това ме интересува какво мислите по въпроса?

Иво Тодоров: Доколкото знам има работна група, която обсъжда такава хипотеза, за сега е само хипотеза. Можем да обсъждаме много варианти на тази хипотеза. Знаем европейски варианти на такива сливания. Знаем европейски примери за това, че не се е случило по най-добрия начин това сливане. Но в нашата ситуация мисля, че сливане чисто физически, е много трудно и невъзможно. Ако се случи това, трябва да бъде една голяма сграда, в която да битуват двете медии и да има съвместимост на радио- и телевизионните служители и т.н. Това е един процес, който е много скъпо струващ и мисля, че в момента няма да се създаде голяма рентабилност. Колкото и да се обедини администрацията на двете медии, двете сгради със съответна обслужваща администрация ще продължи да съществува.

Розита Еленова: Г-н Тодоров, в презентацията си споменахте само за Вашата визия за Обществения съвет, да кажете нещо повече. Другият ми въпрос е относно музиката, която звучи. Какви ще са Вашите действия, за да бъде звученето осъвременено?

Иво Тодоров: Благодаря Ви много! Като програмен директор видях как работи Обществения съвет. Дори мисля, че трима или четирима членове от Обществения съвет се оттеглиха от него, защото се оказа, че се събира веднъж годишно, заради правилника Общественият съвет да гласува наградите “Сирак Скитник”. Мисля, че трябва да има много по-адекватна и по-честа връзка, по-чести срещи с Обществения съвет. Мисля, че Общественият съвет може да бъде много по-голям и да се провеждат открити срещи – между Управителния съвет, Обществения съвет, колеги от програмите и обществеността, с някаква периодичност, които да дадат поглед как вървят нещата, каква е оценката отвън. Общественият съвет се състои от хора, които са уважавани в обществото в различни сфери. Те имат отношение към радиото и могат да бъдат полезни като слушатели и като ерудити с препоръки към програмата. Що се отнася до музиката, аз мисля, че Българското национално радио трябва да подкрепя всичко българско – българската култура, българските производители, това важи и за българската музика. В момента съм продуцент на една частна телевизионна програма, в която имаме рубрика “Българската музика днес”. Мисля, че българската музика трябва да звучи много повече в програмите на Българското национално радио, знаем, че е така във френското радио, в английското радио, може би по естествени причини, но все пак трябва да отчитаме този факт. Съвременните изпълнители имат нужда от подкрепа. За съжаление тук може да говорим и за ниското заплащане – 25 ст. за авторски права, било е 35, сега е 25 ст. Как могат отново да се върнат 35 и да станат 36 ст.? Доколко това ще помогне, доколко обаче то ще даде възможност на изпълнителите да получават по-високо възнаграждение, ако те продължават в по-голяма количество да се ротират. Мисля, че може да се направят регулярни срещи с МУЗИКАУТОР и да се обсъдят тези възможности. Разбира се, тук има и една тема, която се дискутира в публичното пространство – създаване на квота за българска музика. Аз по принцип съм против квотите, защото ограничава и създава естествена съпротива, но присъствието на българска музика непременно трябва да бъде по-голямо. Има дори българска музика съвременна, популярна, не само това, което в програма “Христо Ботев”, за щастие, се прави, а симфонични изпълнения, класическа музика, оперна музика, джаз и т.н.

София Владимирова: Г-н Тодоров, благодаря за Вашето участие в конкурса. Вие сте ни представили една интересна, доста лека за четене и творческа концепция, каквато именно аз очаквах от Вас. Всъщност това, което очаква и не намерих, е малко повече отношение към групите, които са подценени, хората в неравностойно положение, децата, изобщо уязвимите групи. Имам два въпроса. Единият е свързан с изказване на друг кандидат, който има сериозна финансова биография и той каза някои доста тревожни неща по отношение на бюджета на радиото към настоящия момент. Вие го споменахте във Вашето изложение, по повод рекламните договори, каква е Вашата преценка – бюджетът на радиото е недостатъчен, недостатъчен е мандатът на генералния директор от 3 години, поради което сключването на договори се затруднява, било то за рекламни права, авторски права, договори за Олимпиади и други спортни събития? Как ще се справите с този бюджет, ако това е така? Пак казвам цитирам. Вторият ми въпрос е: Все пак, като програмен директор, какви са основните дефицити на програмите на националното радио, с които Вие, в случай, че бъдете избран, бихте се заели от момента на встъпването си? Благодаря Ви!

Иво Тодоров: Благодаря Ви за тези въпроси! Както казах бюджета не е малък. Може би, мандатът на генералните директори на двете обществени медии е кратък. Получава се така, че новото ръководство заварва вече подписани договори, доколкото знам през тази есен изтичат рамковите договори за техническо обезпечаване на Българското национално радио. Както споменах преди малко, сега се сещам да вметна, че може би трябва да работим със законодателя за разбиване на монопола на транслирането на сигнала. Може би мандатът също е въпрос на законодателя. Например, трябва да бъде 5 години и да се мисли така, че договорите да не оставят на следващото ръководство лошо наследство, най-общо казано, то не е чак толкова лошо, но така или иначе, ти си с вързани ръце когато си с договори, сключени от друг преди теб. Мога да говоря и за системата “Далет”, за която по-предишното ръководство пък сключи договор, който договор БНР още една година ще трябва да изплаща. Мисля, че БНР изплаща 350 лиценза за системата “Далет” при положение, че, надявам се няма да бъде груб в сметките, 400 журналисти ползват системата “Далет”. Мисля, че във френското радио например един лиценз се ползва от 5 журналисти. Не всички ние в един и същ момент монтираме звукови файлове. Стойността на тези лицензии не е никак малка. Според мен тази система не се използва ефективно, тя е добра, но включително БНР е платило опции за видео функции, които можем да използваме и да правим мултимедийно излъчване на нашите програми. За групите в риск. Наистина човек в 10 стр. не може да събере всичко. Аз се опитах този път, за разлика от предишния, да бъда по-конкретен, пунктуален – 1,2,3,4. Мисля, че 2-годишното ми пребиваване в Българското национално радио ми помогна да се науча на много, това се опитах да покажа, показвах и някаква пунктуалност, неща, които наистина трябва да се направят, конкретни стъпки. Програмният съвет, за съжаление, ще бъде откровен, когато съм го председателствал, много пъти ми се е искало да чуя мнения на колегите, без значение дали ще е в подкрепа на моя теза или оспорваща, аз съм готов да чуя различно мнение, стига то да е аргументирано и да ме убеди, и да убеди останалите. За съжаление Програмният съвет под въздействието на генералния директор и с подкрепата на директорите на отделните програми направи ужасни, според мен промени в програмите, включително и в “Хоризонт”. Например, предаването, което беше в събота по обед за фолклорни събори, прояви, когато те се случват и когато е обяснимо да бъде то на живо излъчване, бе преместено във вторник в 19.00 ч., когато няма никакви такива събития. Предаването “Хоризонт за вас”, по същия начин, то е емблематична марка, беше преместено в петък, аз бях против това, и други такива промени, които бяха направени. В тази посока Програмният съвет, както казах, трябва да има повече

свобода и всички тези промени да бъдат наистина реално съгласувани с редколегиите в програмите. Редколегиите са нещо друго много важно, което е в помощ на ръководството на програмите на радиото, защото редколегиите най-добре усещат проблемите, тези неща, които в момента са важни за колегите, за колектива и трябва да се решават.

Мария Стоянова: Ако нямате други въпроси, колеги, да преминем към третата част на изслушването, която предвижда въпроси от гостите в залата, от журналистите на Българското национално радио, свързани с програмните предложения, програмна схема, програмна концепция, програмна визия за развитие. Заповядайте!

Веселин Тодоров: Нашата идея е следната: Като генерален директор да изисква един отделен бюджет за подпомагане на българската музика. Въпросът ми е ще направите ли нещо, за да се издейства отделен бюджет, специално за изплащане на авторски права от Българско национално радио?

Иво Тодоров: Благодаря Ви, г-н Тодоров! Съгласен съм, че заплащането за музика трябва да бъде по-високо, както казах и в своето изложение, казах го и на управителния съвет на МУЗИКАУТОР, че всеки труд трябва да бъде възнаграждаван. Разбира се, това се отнася за труда на композиторите, изпълнителите и т.н. За съжаление, в България всички неща са малко платени, аз понеже съм се занимавал и с литература, не знам писател в България, който да е взел пари от своя труд в голям обем. Мисля, че законодателят трябва да регламентира по някакъв начин, ако има специален бюджет. Само че, ако се стигне до това да има по-голяма ротация на българска музика и съответно ще има по-голямо възнаграждение за авторите и изпълнителите. Благодаря ви!

Венета Гаврилова – програма “Христо Ботев”: Малко се чува гласът на тази програма и това е чудесна възможност да се чуе. Г-н Тодоров, мисля, че проявихте малко повече скромност. Всъщност когато 2 години бяхте програмен директор на националното радио имахте доста активно участие в сутрешните предавания на програма “Христо Ботев” и като кадри, и като някои идеи, и прокарване на идеи.

Иво Тодоров: Това въпрос ли е, извинявайте?

Венета Гаврилова – програма “Христо Ботев”: Просто моя бележка.

Иво Тодоров: Аз не съм забелязал.

Венета Гаврилова – програма “Христо Ботев”: Другото, което в тази концепция, не съм я видяла като текст, но си спомням, че преди 3 години, когато кандидатствахте за генерален директор ми направи впечатление, че това, което Ви липсва в националните програми “Хоризонт” и “Христо Ботев” е fun and entertainment, това продължава ли да Ви липсва? И как си представяте fun and entertainment в програма “Христо Ботев” от тук нататък? Вие сте за това хонорарите да отпаднат за сметка на едни прилични заплати. Чудесно! Но как мислите да насърчавате хората да дават повече от себе си? Защото, ако подпиша договор за една заплата, срещу този договор правя или не правя нищо, ми е все едно, мисля, че няма да съм особено насърчена да работя повече? Смятате ли, че можете да водите диалог на всички равнища – с работещите в програмите, със своите колеги, т.е. смятате ли, че сте диалогична личност? Един мой въпрос за творческите Ви планове, свързани и с националното радио, защото като програмен директор, поправете ме, ако греша, радиото беше продуцент на Вашия видеороман, видеокнига, ако станете генерален директор - като жанр, може би нещо различно, може да ме изненадате?

Иво Тодоров: Много благодаря! Веднага ще започна от последния въпрос. Това са абсолютни лъжи и спекулации, че радиото е продуцирало мои книги. Искам отново да подчертая, това са лъжи и спекулации, че радиото е продуцирало мои книги. Радиото не е дало нито една стотинка, понеже ме провокирате, ще говоря директно, в сравнение

с продуцирани книги на госпожа от дирекция “Реклама”, няма да казвам име, когато бяха разпечатани на принтери, на винил, огромни за еднократна употреба и т.н., клипове на книги на хора от “Рекламна дирекция”, бяха въртени в ефира и аз като автор и програмен директор попитах тогава: Кой и защо разрешава лично произведение да бъде рекламирано в ефир? Тогава ми беше отговорено, че с подпис на генералния директор. Никога, по никакъв начин радиото не е продуцирало моите творчески намерения. Понеже влязохме в сферата на слухове и клюки, сегашният генерален директор ме беше извикал на четири очи за да ме попита дали бащата на моя приятелка е спонсор на мои книги, но сам е разбрал, че този човек е пилот и няма как да ми бъде спонсор, защото няма фирма. Но аз му казах, че понеже е пилот има добри намерения и може да ми даде 1 000 евро, но той не ми е дал 1 000 евро.

Мария Стоянова: Много се извинявам, но очевидно трябва да уточним, че тези въпроси от залата бяха регламентирани с решение на СЕМ, с оглед на това да дадат възможност на журналистите от БНР да зададат въпроси, свързани с визията и концепцията за развитие на радиото.

Иво Тодоров: Да, права сте, благодаря Ви много! Ако г-жа Гаврилова мисли, че аз не съм диалогична личност, може би ще представи някакви аргументи. Мисля, че тук в залата присъстват колеги от програмите и ...

Венета Гаврилова – програма “Христо Ботев”: Това беше въпрос дали Вие смятате, че сте?

Иво Тодоров: Смятам, че съм. Насърчаване и хонорари – ако някой мисли, че понеже получава заплата и може да стои и да пие кафе по цял ден в радиото и да си продължи да си получава тази заплата, мисля, че ще сгреша. Надявам се Вие не по този начин си представяте работата в радиото. Аз като програмен директор и като водещ на сутрешния блок в уважаваната програма “Христо Ботев”, много пъти съм минавал през кафето, където виждам много хора да стоят в много дълги отрязъци и да пият кафе, да ядат баклава и да си говорят. Не мисля, че е необходимо някакво специално насърчаване за това да си вършиш задълженията, за това, за което получаваш трудово възнаграждение. Ти получаваш това възнаграждение за да правиш съответното нещо – да си журналист в програмата. Да си журналист какво означава? Да си редактор, водещ и т.н. неща, които са описани в твоята длъжностна характеристика. Когато ти направиш нещо добро, ти ще бъдеш поощрен и аз съм “за” това. Има един фонд за програмно развитие, който аз съм се опитвал да използвам като програмен директор точно с такива цели – за поощряване на хора, които са направили нещо различно. Аз съм за това да се подкрепят хората, които имат инициатива, инициативните хора. А не днес имаш ангажимент да водиш, седиш, водиш, взимаш си чантата и си отиваш, но, ако инициираш и направиш нещо допълнително, то има обществен резонанс, направи впечатление на колегите от радиото, направи впечатление на колегите от другите медии, аз като програмен директор или като генерален директор ще ти кажа “Браво!” и ще те поощря. Това ще бъде пример и за останалите, как може да се работи добре. А за fun and entertainment, това не присъства в сегашната ми концепция, но продължавам да твърдя, че програмите на радиото, включително и сутрешния блок на програма “Христо Ботев”, трябва да звучи много по-усмихнато, много по-ведро, да създава приятна атмосфера сутрин. Аз предишния път го казах, сега не съм акцентирал върху това, според мен, слушателят е съсипан да се събуди сутрин и да започнат да го бомбардират радиото и телевизията със сериозни теми и със сериозни събеседници. Ние имаме нужда да си отворим очите, да си отворим устата, да поемем дъх и да започнем с усмивка новия ден. Това съм разбирал тогава и продължавам да разбирам под тези две чуждоезични думи.

Владимир Танев: Добър ден! Въпросът ми е защо спадна, според Вас, интересът към поста генерален директор на БНР? Вторият ми въпрос е, преди три години бяхте кандидат за генерален директор, не станяхте, станяхте програмен директор. Тук искам да Ви попитам: какви изводи си направихте, как се оцелява и как се успява в кулоарите в “старата къща” на Драган Цанков 4?

Иво Тодоров: Благодаря Ви много! Някои хора твърдят, че поетите не стават за мениджъри, защото били прекалено интелигентни, не знам дали е така. Аз не се имам за поет, не се имам и за писател, твърдя, че съм човек, който се занимава с писане на текстове. Г-н Танев, не мисля, че интересът към поста е спаднал, защото мисля, че миналия път имаше 12 допуснати кандидати за изслушване, сега също са 12. За поуките. Научих се, че трябва да имам смелост да взимаш решения, да носиш отговорност за тези решения, да ги консултираш и да се вслушваш в гласа на колектива. Аз съм имал възможност да видя как сегашният генерален директор чува много различни мнения, а в крайна сметка решава друго, мога да греша, но той е взимал грешни решения. Мисля, че когато има диалог, когато има изслушване, излагане на гледни точки, различни от твоите, дори опониращи твоите, в крайна сметка може да се намери по-добрия изход за вървене напред.

Мария Стоянова: Заповядайте, колеги, ако имате въпроси!

Петър Петков: Въпросът ми е свързан донякъде с авторски права, донякъде с българската музика. Смятате ли, че процентът българска музика в ефира на БНР трябва да бъде увеличен? По какъв начин мислите, че дадени жанрове няма да изпреварват останалите и да им се дава предимство, т.е., ако се увеличи българската музика ще слушаме само симфония, нямам нищо против това, за сметка на нови изпълнители и модерна музика? Как бихте работили за повишаването на този процент? Какво ще се направи за българските композитори, за българските автори на съвременната модерна музика?

Иво Тодоров: Аз се радвам да видя представители на българската съвременна музика, с които аз съм работил, работя и уважавам. Разбира се, този процент е много нисък – 32%. Аз съм за това да бъде много по-голям, разбира се, ако сложим рамка 45 или 50%, ще бъде може би трудно да се изчислява – кой, какво, колко. Да, ако се излъчи едно симфонично произведение, което е много по-дълго от една песен, която е 3, 4, 5 минути, ще се стигне до този дисбаланс, симфоничните произведения и техните изпълнения също са част от съвременната българска култура, съвременната музика. Аз съм “за” жанровото звучене. Когато станах програмен директор, Вие дойдохте при мен, г-н Петков, имахте едно предложение за специализирано предаване, което аз подкрепих, но за съжаление то не стигна по-нататък – до ефир, но съм отворен отново да обсъждаме тези неща. Мисля, че колегите, които са музикални редактори в БНР са много добри в своята сфера, работят с българските изпълнители, познават всички, презентират техните нови песни. Въпрос на по-добра воля и по-добра организация е повече такива песни да се ротират в ефир, което ще увеличи процента за излъчване и съответно сумата за авторски възнаграждения.

Петър Петков: Искам да добавя и нещо друго. Аз, задавайки този въпрос, Вие, като журналист в различни медии винаги сте подкрепяли българската музика и искам да разбера дали смятате да го пренесете и в националното радио, защото смятам, че говоря от името на голяма част от българските изпълнители. Ние имаме нужда Българското национално радио, което се финансира с пари от българския данъкоплатец, да защитава българската култура.

Мария Стоянова: Прав е абсолютно г-н Петков, но имайте предвид, че това е изслушване за работа. Въпреки, че се опитваме да създадем една атмосфера, свободна, така че кандидатите да бъдат възможно най-освободени да представят по най-добрия

начин своите концепции, това е изслушване за работа. Благодаря ви, г-н Петров, че обърнахте внимание.

Иво Тодоров: Ако Съветът за електронни медии реши, че аз съм този кандидат, който трябва да избере, в най-близки срокове ще направим срещи с музикалните организации и МУЗИКАУТОР, и отделни изпълнители, отделни техни организации, аз членувам във фейсбукгрупи, които са в подкрепа на българската музика и ще продължа да го правя.

Мария Стоянова: Заповядайте, други въпроси има ли?

Анна Капитанова – “Радио Бинар”: Говорите за мултимедийно излъчване в програмите. Наистина ли смятате да вкарате камера в студиата и “Радио Бинар” да излъчва сутрешните блокове, връщайки всъщност радиото назад, доста стъпки назад, и предлагайки едно линейно радиоизлъчване? Вторият ми въпрос е: Как ще реструктурирате “Радио България”, когато Вие не го познавате? Споменахте думата ефир и 11 езика. “Радио България” има ефир само на един език и това е турски език. Всички други девет езика правят подкастове, а не модули, както Вие ги нарекохте. Всъщност “Радио България” не създава продукция за българите по света, а създава продукция за всички, които говорят арабски, албански, турски, руски, английски и т.н. Т.е. ние създаваме продукция за света, представяйки я на няколко езика. Ще си позволя, тъй като Вие отделихте албанския, изкарвайки го на преден план спрямо другите езици – кому е нужно албанско? На българите в Албания? На албанците в България? Аз ще Ви кажа, кому е нужно. Може би знаете, че Македония е пред етническа криза, знаете, че там статутът на албанците не е статут на малцинство и когато трябва да отиде наш журналист в Македония и в Скопие да отразява двете гледни точки, Вие кой журналист ще изпратите от националното радио, който не знае албански? Благодаря!

Иво Тодоров: Извинявайте, как се казвате?

Анна Капитанова – “Радио Бинар”: Казвам се Анна Капитанова.

Иво Тодоров: Много Ви благодаря, явно не разбирате това, което имам предвид и което искам да кажа. Може би не знаете, че в моя международен паспорт има черен печат от бивша съюзна република Югославия. Имах забрана да влизам в Югославия точно заради събития, които Вие визирате, които някога са имали своя предистория. Сега няма да Ви карам да обяснявате как, според Вас, ще върна радиото назад. Да, аз имам предвид камери да излъчват в ефир, но нямам предвид да ги вкарвам, защото те са там. Съжالياвам, че Вие не знаете, че студиата на “Хоризонт” и на “Христо Ботев” имат камери, но съжالياвам пък, че цифровото студио на “Радио Бинар”, с цифров и аудио пулт не се използва достатъчно ефективно за ефирно излъчване. Знам какво излъчва “Радио България” в интернет като файл, на какъв език е, и знам подкаста на какви езици е, и знам, че подкастът на съответните езици е превод на файла на български език. Аз не казвам в Българското национално радио да няма хора, които не знаят албански, македонски и т.н., Вие не сте забелязали, че аз казах – хора от съответните езикови звена на “Радио България” да бъдат пренасочени към международното звено на програма “Хоризонт”. Между другото, понеже сте запозната, дали можете да ми цитирате колко влизания, защото за разлика от пипълметрията, която е спорна, интернет е нещо конкретно, можем да видим колко влизания има на съответни места. Колко броя влизания има на подстраницата на албански език, понеже ги споменахте?

Анна Капитанова – “Радио Бинар”: Страницата на кое – във фейсбук, на албански език, на сайта на “Радио Бинар”?

Мария Стоянова: Нека да не влизаме в тази дискусия. Извинявайте, г-жо Капитанова, не съм сигурна, че тя допринася за изясняване на визията на кандидата за управление на Българското национално радио за следващите три години. Остават 5 минути до края

на разговора, г-н Тодоров, ако искате да отговорите на тези въпроси на г-жа Капитанова. Тя Ви зададе въпрос за “Радио България”, което се излъчва, според нея ефирно.

Иво Тодоров: Не се излъчва “Радио България” ефирно за съжаление, а има възможност направена и аз бих я подкрепил. Студиа на Българското национално радио, които имат възможност за ефирно ретранслиране да произвеждат продукцията за “Радио България”, или както от година съществува – интернет лайф, на живо в интернет да се излъчва програма, изготвена от колеги от “Радио България”. Доколкото знам предишният технически директор е имал такова предложение към сегашния генерален директор, но това не се е случило. Аз това бих подкрепил. Не виждам смисъл предварително записани файлове да постваме където и да било и да си мислим, че, с цялото ми уважение към труда Ви и към труда на колегите, че някой ще слуша 60 минути един файл, в който има говор, музика, интервюта и т.н. и колко е добре този файл да бъде преведен на още 10 езика, или е по-добре на три или пет езика да бъде преведено съдържание, което вече е произведено от репортерите на програма “Хоризонт”. Те са произвели топ информацията от деня, защо ние да произвеждаме допълнително информация, защо отново да се хаби ресурс? Това е моята гледна точка.

Мария Стоянова: Г-н Тодоров, г-жа Капитанова Ви попита и още нещо, а именно, според нея, линейното остаряло излъчване на радиопрограми с видео.

София Владимирова: Г-н Тодоров отговори на този въпрос.

Мария Стоянова: Г-жо Капитанова, удовлетворена ли сте?

Анна Капитанова – “Радио Бинар”: Не, не съм!

Мария Стоянова: Извинявайте, остава малко време, да имаме предвид.

Анна Капитанова – “Радио Бинар”: Тъй като г-н Тодоров също ми зададе въпрос, аз ще Ви кажа за албанския език. Мой материал, забравих да спомена, че преди това съм работила в албанска редакция, не съм забравила, нарочно не го споменах.

Мария Стоянова: Това обяснява защо казахте, че в Македония няма албанско малцинство.

Анна Капитанова – “Радио Бинар”: Да, познавам доста добре албанския фактор на Балканите. Мога да Ви кажа, че материалите, които се подготвят от журналистите на съответните езици, те далеч не са само преводни. Тъй като искате да Ви дам някаква бройка на влизанията, мога да Ви кажа, че на материал, който съм направила с посланика на Република Косово в България, материал, който съм превела на български език, за да бъде излъчен и в програма “Хоризонт”, има над 8 000 влизания.

Мария Стоянова: Сега направихме реклама и на способностите на г-жа Капитанова, в рамките на изслушванията за генерален директор на Българското национално радио.

Иво Тодоров: Поздравявам Ви и се радвам, че Ваш материал е звучал по “Хоризонт”.

Мария Стоянова: Може ли да прекратим тази дискусия. Благодаря Ви за разбирането, г-жо Капитанова. Вие имахте възможност да зададете своите въпроси, сега и други гости биха искали да направят това. Заповядайте!

Г-н Марангозов: До сега, в продължение на няколко години, ние имаме радиовреме по “Христо Ботев” казва се “Часът на думите”, то беше намалено два пъти по времетраене. В “Хоризонт” - Съюзът на българските писатели, неговите творци, неговата съюзна дейност много рядко се отразява, това е истината. Въпросът ми е: как виждате представянето на творците на Съюзана българските писатели” в радиоефира и като творец?

Иво Тодоров: Благодаря Ви, г-н Марангозов! Аз искам да благодаря на Съюза на българските писатели и на неговия Управителен съвет, които подкрепиха моята кандидатура за поста генерален директор на Българското национално радио. Вие сигурно знаете, че когато аз бях програмен директор, имах няколко срещи с г-н Боян

Ангелов, който е председателя на Съюза, по повод предаването “Часът на думите”, за което Вие говорите. Аз бях и подкрепих Вашата идея, но за съжаление тя не се случи, не стигна на по-високо ниво. Както стана дума за музика, такива могат да бъдат и моите думи за творчеството, за съвременната българска литература. Аз подкрепям съвременната българска литература. За щастие последните години има много автори, много книги, разбира се, тук, както и с музиката, сигурно въпросът е в продажбите и в крайна сметка приходите за съответните автори. Както казах, всеки труд трябва да се възнагражда. С удоволствие бих работил със Съюза на българските писатели и другите професионални организации за представянето на техните автори, за представянето на техните произведения. Тук обаче идва един друг въпрос, че известни български интелектуалци, автори, например са водещи в програмата “Христо Ботев” и те за това водене получават хонорар 30 – 40 лв. Това окей ли е за нас? Според мен, това също трябва да бъде променено, ако искаме тези лица, които уважаваме и обществото уважава, да звучат в нашите програми, ние трябва да повишим заплащането и на техния труд.

Мария Стоянова: Нека с тази Ваша констатация и желание да завършим Вашето изслушване. Благодаря на г-н Тодоров!

Венета Гаврилова – програма “Христо Ботев”: Имах един въпрос.

Мария Стоянова: Времето вече изтече. Всеки от кандидатите имаше 30 мин. да отговаря на въпроси от гостите, колегите. Благодаря ви. След 15-минутна пауза ни очаква г-н Чобанов за нов разговор.

Изслушване на кандидата Васил Чобанов.

Мария Стоянова: Продължаваме с изслушването на кандидатите за конкурса за генерален директор на Българското национално радио. Вторият кандидат в третия полуден от изслушването, което ние нарекохме разговор за радиото, е г-н Васил Чобанов. Заповядайте, пред нас и пред аудиторията на “Радио Бинар”, да представител Вашата концепция!

Васил Чобанов: Благодаря Ви! Надявам се да бъде разбран, защото става въпрос за аргументи за управление на Българското национално радио от 2016 до 2019 г. Също така ще си позволя да напомня, че радиото е една национална институция, освен институция, която се плаща от българския данъкоплатец, е една част от държавността. Това е нещото, което аз имам шанса да повтора пред вас, за тази висока и отговорна позиция, защото преди повече от година и половина бях в условията да кандидатствам за директор на програма “Хоризонт”. Даже си намерих словото от тогава и виждам, че онези неща, които съм имал като идея да станат в “Хоризонт”, имат отражение да влязат и във формата на цялото национално радио. Много ми се иска, мислейки за онзи, които ще дава тона в Българското национално радио в следващите три години, да си дадете сметка, че вие търсите управленец, а не онзи, който ще надзирава журналистите. Ако на директора на “Хоризонт” можете да му сложите, като отговорност да има големи или малки модули, да има достатъчно музика, когато говорим за цялото радио, ние трябва да подходим мениджърски, трябва да подходим управленски. Аз няма да ви разсейвам, понеже видях в стрийма, не се вижда това, което показват колегите, няма да ви разсейвам с картинки, само ще говоря по същество. Развитието на БНР като обществена медия в дигиталната ера, трябва да се случи с много бързи темпове, но това, което на мен специално ми липсва и което почувствах във времето, в което бях в “Хоризонт” е, че националното радио се нуждае от подобряване на комуникацията вътре и подобряване на комуникацията вън. Един активен пиар, за това какво се случва в ръководството и в програмите, за да бъдат наясно хората и да ги приемат и един ясен образ, които се изгражда – какво е радиото, какво направи, какви стъпки направи и

къде отива. Аз съм сигурен, че, ако изберете моята кандидатура, аз още първия месец ще ви предложа една програма разписана за трите години – какво има да се случва и какво ще се прави. Но съм още по сигурен, че трябва да се използват онези неща, които в момента в сайта не се използват докрай. Би могло да бъде малко по-силно присъствието и онова, което виждаме в модерните радиовериги, в които не само можеш да се върнеш, да чуеш, можеш да ... както не гледаме телевизията онлайн, а си пуска точно това, което им трябва. Радиото трябва да е същото. Освен онова, което може да видим в сайта, никой няма да седне да слуша 2 часа предаване с все музиката, а човек иска да чуе конкретно интервю. Това, което на мен специално ми прави впечатление е, че напоследък уеб екипът в “Хоризонт” и изобщо на радиото, се справя относително бързо с онова, което излиза като съдържание. Въпросът е дали да не копираме това, което виждаме на пазара. Онова, което има Агенция “Фокус” са радиостанции, подобни на регионалните радиостанции на националното радио, те обаче на сайта имат: кой следва, кой ще говори, за какво ще говори, какво е говорил, това при нас още го няма. Искам да ви кажа, че по мое настояване бяха направени и събрани на едно място фейспрофилите на отделните предавания, колегите от “Хоризонт”, особено Сутрешния блок, започна да си поддържат страницата и там човек да види това, което го интересува – какво е минало, какво излиза. Изобщо, социалните мрежи трябва да бъдат използвани от следващия генерален директор и то да не се занимаваме всеки ден да гледаме дали някой си е свършил работата. Свършва си я и отиваме нататък да мислим за презентирането на съставите, да мислим по-добрите условия, къде ще пее хорът, къде ще свири оркестърът. Аз, докато бях в радиото по работих да търсим такава зала, защото при бюджетните ограничения не е толкова лесно, колкото и да има студия и кабинети, и кабинети в радиото, това са специфични условия, които трябва за всички тези хора, които работят в БНР. Най-важното обаче, аз като част от колегите, с които бяхме в конкурса за членове на СЕМ, или онова, което трябва да направи радиото като бърза стъпка. Всички ние сме създали част от своята душевност във времето, когато сме били съвсем малки. В момента има някакви четири или пет минути, не го наричам детска част, това са детските четири минути, които докато бях в “Хоризонт”, успях да махна едни страшни приказки, които не бяха някакви приказни герои, приказните герои ги махнахме, защото казахме, че има добра, силна действаща Детска редакция и сега наистина, изваждайки неща във връзка с 80-годишнината, извадихме наистина шедьоври на българската култура. Но аз специално съм станал част от профила си на гражданин през радиото, аз като дете съм се качвал на един стол, за да видя кой говори. Искане ми се и днешните деца, които имат таблети и телефони да знаят, че нашето радио е онова, което им разказва първо приказки, после ги прави граждани, това трябва да се случва всеки ден. Да знаят, че има детски час, а не 10 мин. да звучи музика преди да започнат 2-те минути на децата, сутрин в 6.50. Това е важното, което в момента трябва да се случи. Трябва да имаме следобеден час, в който децата когато са на 4, 5, 6, години, преди да са ги хванали телевизионните игри, да започнат да създават своята душа. Аз съм го сложил като концепция, ако сте го погледнали, един цитат от българския филм “Оркестър бе име”: “Радиото е душата на една кола, мой човек. Това от мен да го знаеш. Моторът може да е сърцето, обаче без душа няма живот.” Истината е, че трябва да мислим за душата на тези слушатели. Истината е, че трябва да докараме чрез технологиите младото поколение. По-старите поколения бяха свикнали да казват - “Радиото каза”, Радиото направи своя коментар”. Имаше един много добър коментатор, който ни напусна, от когото в пет минути ти разбираш всичко. Не ти трябва да застават някакви хора да го прекъсват, нали разбирате колко е глупаво, колко време си губиш и защо оставяш телевизията и трябва да отидеш в радиото да ти го кажат. Трябва да си го върнем това. Както телевизиите започнаха да правят радиоформати, за да си разширят

нещата, ние да направим онова, което трябва да си върнем през визията. Опитах се, докато бях начело на “Хоризонт”, да използвам тези камери, които Иво Тодоров ви спомена. Има камери в 10-то студио, в новинарското няма, защото там е малко по-тревожна ситуацията – обикновено някой тича напред назад, няма какво да гледа слушателят. Но ако иска да види кой е в студиото, как се е облякъл, дали не е дошъл с дънки и как уважава радиото, не е лошо да го види. Повечето частни радиостанции обикновено имат камера. Искаш да видиш човека, влизам в една голяма радиоверига с национално покритие и виждам, че това е на запис. Нищо лошо и при нас може да е на запис. Когато си изчистях яхуто и ми пуска видео, тука също може да си презентираме радиото и да кажем “Радиото каза”, “Радиото знае”. Радиото е най-големият източник на информация. Освен, че се самоцитира какво се е случило през изминалите половин, един час и кой какво казал пред Българското национално радио, аз си мисля, че можем да разширим онази принадлежност, онова признание от онова, което правят големите професионалисти на Българското национално радио. Аргументите за управлението на Българското национално радио не са само в това как да разпределим едни бюджетни средства и предполагам, че г-н Атанасов ще ме попита какъв ще бъде екипът. Екипът ще бъде от професионалисти, на които трябва да се вярва. Те няма да са приятелски кръг. Те ще бъдат онези най-добри специалисти, които са дошли в радиото, ако Чобанов е начело. Най-младите да идват в Българското национално радио както идват от ВВС, за да си го впишат това в биографията, за да могат да са сигурни, че това ще бъде част от истинския им профил, истинската им професионална съдба. Аз съм бил, още като завърших университета, сътрудник в “Хоризонт”, след това работих десетина години в програма “Христо Ботев”, след това в радио “Свободна Европа”, бил съм и в други качества и в други власти, т.е. използвал съм юридическите си знания през годините. Това, което ми е липсвало е вътрешно институционалния и външно институционалният пиар на Българското национално радио. Тази марка трябва да бъде наложена, подсказана, напомняна по всички възможни начини. Даже това, което направихме съвсем наскоро, т.е. още докато бях в програма “Хоризонт” – помолих всички онези неща, които стояха в един шкаф в кабинета на директора на “Хоризонт”, да се извадят. Всички те сега са пред 10-то студио и даже нощес имах разпавия с едни колеги от новинарите : “Защо си наковал хубавата ламперия пред 10-то студио?”. Тя не е накована, повечето са залепени, това е технологичен спор. Важното е всички онези 60, 70 души, които минават през това студио денонощно, да видят в коя институция са, да видят на стената всички онези лицензии, за които е платил като търговски марки българският данъкоплатец, да стоят на стената, а не в някакъв шкаф. Разбирате ли колко уважително е когато извадим камерата. Това го видях по повод последните избори, които правихме, трябваше да се показва – кой е вътре, какво говори. Видяхме, че студиото е анонимно - Българското национално радио, ама това е студиото на “Хоризонт”. Сложиха една табелка на “Хоризонт”, ние я залепихме и Слава Богу вече идентификацията е ясна. Това е модерният подход, колеги. Иначе ще ви разкажа 100 работи, които съм си написал, предполагам, че вие вече сте ги прочели. За програма “Хоризонт” имам пристрастия и ще го пропусна. Онзи, който се интересува, ще го види написано или качено на сайта на СЕМ. За програма “Христо Ботев” и там имам пристрастия, работил съм и там доста време. Имаше една програма “Добър ден!”, която в идеологическите времена, когато се надзираваше какво ще каже “Хоризонт” и песен на кои народи ще пусне, ние в “Христо Ботев” имахме наистина свободна журналистика. Много ми се иска обаче онзи, който ще е програмният директор на Българското национално радио да направи така, че да имаме интегриран продукт, да го наречем. Онова, което излиза по “Хоризонт”, онова, което излиза по “Радио България”, онова, което излиза в “Бинар”, първо да бъде презентирано. Колеги, телевизиите имат

право да си правят самореклама, ние също имаме право да си правим самореклама. Вместо да слушаме един дълъг разговор 20 мин., а ясно е, че хората слушат 3-4 минути, 6 минути. На мен са ми свалили материал, защото е повече от 2.30 мин., в “Хоризонт”, когато се работеше на лента. А ние сега сме оставили да се лее една не съвсем и винаги ясна като концепция приказка. Хора, които не знаят какво питат. Четете Кеворк, който беше казал: “Като се готвиш за интервю, си запиши 100 въпроса, пригответи си 10 от тях и задай 2, най-хубавите.” Ние, започнал човекът да говори - не го слушат. Ходихме скоро с моя колега в една телевизия, най-хубавото беше това, че те слушат. В нашето радио част от хората не те слушат - преди да си завършил мисълта си те прекъсват, за да изглеждат по-умни. Няма смисъл от това. За програма “Христо Ботев” ще кажа, че там трябва да има това, което успяхме да постигнем в “Хоризонт” – идентификация. Частните радиостанции най-много на 5 минути се съобщава какво слушаш. Програма “Христо Ботев” изключително добре се чува в страната и това трябва да се използва. Трябва да има предварителни неща, които да съобщават и да казват: “Чуй това, което ти е важно”. Светослав Костов не успя да ви го каже, но, знаете, пътували сте по магистрали в Европа, там отстрани излизат едни мегахерци, на които ти можеш да се информираш. Ние какво казваме – затворени пътища от преди една седмица. Това, което трябва да прави “Радио София” като регионална радиостанция е да те информира непрекъснато. Не е толкова скъпо. Един застава на компютъра и гледа отворените камери, в които виждаш какво се случва, случва се еди-къде си, например на Руски паметник стана нещо, а не да ми обясняват неща от преди две седмици. Радиото трябва да бъде приятел на всички онези институции, които не знаят как да се презентират, трябва да говорят и държавните институции. В Българското национално радио трябва да излязат и онези маргинални групи, които имат какво да кажат и става много интересно. В последните дни в Радио “Нова Европа”, в което работих, имахме една група по някакъв проект, която един път в седмицата правеше, например 2 часа, идваха едни състави, едни цигани сърцати, страхотно предаване. Някъде седи в архива на Радио “Нова Европа”. Такива предавания трябва и в националното радио, да има достатъчно много и да бъдат презентирани. Едно време, когато бяхме в “Христо Ботев”, най-хубавото беше, че ние си знаем темата, даже сме я написали във вестник “Телевизия и радио” и в 8.45 имаше един преглед на това, което предстои като тематика – хората чуват каква е темата на “Добър ден” и отиват на “Христо Ботев” в 9.00 ч. Така трябва да бъде и тук. Международната тема трябва да бъде малко повече застъпена и то с добрите страни, които бяха поразбутани малко. Имаме невероятни кореспонденти, цялата държава не знае какво се случва, ако не е Юлия Талева.

Мария Стоянова: Благодаря Ви, г-н Чобанов! Сега имат думата съветниците за, може би изясняване, доуточняване на Вашата визия за развитие на Българското национално радио. Г-н Атанасов, ще започнете ли Вие?

Иво Атанасов: Благодаря Ви, г-жо Председател! Уважаеми г-н Чобанов, поне за мен, Вие сте един от подготвените кандидати за генерален директор на Българското национално радио. Това личи както в концепцията, която сте представили в писмен вид, така и от изслушването, което в момента се осъществява в Съвета за електронни медии. Няма да навлизам в подробности, но искам да изясним нещо, което ми направи впечатление. В раздела за програма “Хоризонт” Вие казвате, че желанието Ви е той да се превърне в неутрален анализатор. В заключението на концепцията си признавате, по-скоро споделяте, това е и мое впечатление, че в последния четвърт век комуникацията между власт и опозиция, независимо кои са на власт и кои са в опозиция, не можа да се превърне в конструктивно критична, а си остава конфронтационна. Може би като участник в политиката имам основание да кажа, че само по времето на Симеон Сакскобургготски имаше някаква конструктивност, иначе преди това и след това

конфронтацията бележи високи нива. Същевременно казвате, че Българското национално радио ще бъде основен критик на случващото се в политиката и икономиката. Това ме подтиква да Ви попитам за Вашето виждане за спазване на плурализма в националното радио, за това как гледате на т.нар. авторски предавания, в които смятаме, че водещият може да има своята позиция, включително и политическа, стига да я отстоява в една диалогична среда, а не във формата на монолог. В тази връзка, Вие против авторските предавания ли ще бъдете, или ще дадете една по-голяма възможност за изява? Тук имаше кандидати, които казваха, че даже ще има всяка вечер по едно политическо ток шоу, което да бъде водено от журналист с различни политически, философски и други възгледи, т.е. ще държите ли във всяко актуално-публицистично предаване на политическа, икономическа тема на разнообразието на гледни точки? Или ще бъдете малко по-ларж, така да каже, ще позволите да има авторски предавания, които застъпват определена позиция, но в режим на диалог?

Васил Чобанов: Диалогичните предавания са си запазена марка на радиото. Аз смятам, че онзи, който ще застане начело на програма “Хоризонт” трябва да реши окончателно. Принципиният въпрос, за който Вие питате обаче: Ще трябва ли да има такива предавания, в които да се отстоява авторска позиция, но не налагаща? Определено не, да чуем всички и като отворим телефона, да не бързаеме да затваряме на онези, които разпознаваме като свои опоненти. Аз обаче си мисля, че от тук нататък трябва да помислим малко по-модерно, да оставим онова, което пристига при нас и можем да отберем. Отваряме линията на Фейсбук, от там четем, без да пропускаме възможности, включително и в нощните предавания да се чува гласът. Въпросът е, че дискуссионните предавания трябва да бъдат колкото се може повече, но и в тях трябва да има плурализъм. Не трябва да бъде налагано само едно мнение, трябва да извикаш и онзи, който не мисли така, онзи, който е исторически подготвен, знае и други неща. Иначе, другото се превръща в един ... връщане към ония времена, в които се разчиташе на пропагандата. Няма смисъл вече от пропаганда, вече всички знаят и като кажеш нещо и не го защитиш, всички си отварят интернет и виждат, че малко си сбъркал.

Мария Стоянова: Заповядайте, колеги, г-жа Жотева!

Бетина Жотева: Нищо не каза за “Радио България”, но е впечатляваща идеята ти, която е написана в концепцията.

Васил Чобанов: Да открием българите.

Бетина Жотева: Да, на практика това казваш.

Васил Чобанов: Да, защото видяхме, че тези хора имат нужда от внимание. Българското национално радио трябва да бъде част от държавата.

Бетина Жотева: Казваш, че сегашното “Радио България” работи като от времената на идеологическото противопоставяне.

Васил Чобанов: Без да се обиждат колегите, но схемата е такава. Не е имало време, през което това да бъде модернизирано. А то може да бъде модернизирано. Аз докато работя си пускам една швейцарска радиостанция с класическа музика, където освен всичко друго можеш да си пуснеш и да чуеш това, което не си хванал. Колко му е да си сложим едни слушалчици и ние на сайта, наистина той трябва да се модернизира в голяма степен и не за толкова пари, колкото бяха миналия път и “Радио България” да бъде...сега не всички ще слушат 5 мин. новини на английски с по две три грешки. По-добре е тези новини да бъдат извадени от някъде в ефира. Има една платформа на Appall, в която излизат всички български радиостанции, всички станции на колегата от “Фокус”, а нашите радиостанции малко така ... искам да кажа, че ето това също е пиар на институцията, тя трябва да бъде представена. Рейтингът в Алекса, в сравнение с последните три години се е качил на сайта от 500 на 300, но въпреки това, ние в българската класация сме някъде към 300, а много ни се иска да сме поне под 100.

Бетина Жотева: Според теб, тези хора, които работят в “Радио България” ще бъдат ли в състояние да направят това, което ти имаш като идея? Защото пишеш – малко като състав, но много гъвкаво звено от технологично подготвени и патриотично насочени млади хора.

Васил Чобанов: Работейки в радиото, ти излизаш с марка.

Бетина Жотева: Според теб, тези хора, които работят там, имат този потенциал.

Васил Чобанов: Не ги познавам поименно, сменили са се доста хора, доста хора се пенсионираха, но да работиш в радиото е страхотно, искам да ви кажа, ако не сте работили в радио.

Бетина Жотева: Подчертаваш, че, ако станеш генерален директор ще извикаш нова проверка на АДФИ и Сметната палата, защо?

Васил Чобанов: Така е редно, иначе ... аз получих една такава проверка, конфликт на интереси, непрекъснато излизат някакви неща. По-добре е да се започне на чисто. Знаете, че са разтребили всички възможности за обществени поръчки, но живот и здраве...

Бетина Жотева: Да, всички кандидати го казват, че до края на 2016 е така.

Васил Чобанов: Затова ви казвам една ясна програма за тригодишен мандат, в която е ясно какво ще се направи. Много работи се случиха в радиото – доста ремонти минаха в студио и т.н., радиото най-после е институция.

Бетина Жотева: Приемаш ли идея за сливане на БНТ и БНР.

Васил Чобанов: Не, не приемам. По-добре ще отговорим на възможността българският гражданин и неговите мнения да бъдат представени от две независими институции, отколкото от една независима институция. Докато в ония времена ... ние в “Добър ден” бяхме останали без стаичка в оная голямата, обърната пирамида, бяха ни сложили в кабинета на генералния директор на Българската национална телевизия и радио комитет, или както беше. Това е просто една административна шапка. Няма никакъв управленски смисъл от това двете неща да бъдат събрани на едно място. Така мисля аз.

Бетина Жотева: Благодаря!

Мария Стоянова: Аз само едно уточнение да направя, колеги, понеже стана дума за Алекса. Г-н Чобанов, не са длъжни всички гости в залата, а и хората пред екрана на “Бинар” или в момента, които слушат, да знаят какво е Алекса. Алекса е един сайт, световен глобален сайт, в който се събират данни за най-посещаваните уеб сайтове. По държави може да се види, че, например България, това, което Вие казахте, че Българското национално радио е на 300 място, сред посещаваните сайтове, т.е. почти го няма на картата на света. Вие казахте, че това е подобрение.

Васил Чобанов: Подобрение от преди 3 години, тогава беше на 500.

Мария Стоянова: Тогава потреблението на интернет в България също беше различно. Заповядайте, колеги!

Розита Еленова: Г-н Чобанов, виждам, че в концепцията имате визия за развитие на силните страни на интернет радиото. Предполагам, че няма да раздразните момчетата и момичетата, които са от “Бинар”. Какви стъпки ще предприемете за “Бинар”? Какви действия бихте предприели, за да се осъвременни и подобри музиката?

Васил Чобанов: Ще започна от втория въпрос. За музиката ми се струва, че всичко зависи от човека. Има няколко души музикални редактори, които продължават да работят и след пенсия, на хонорар. Истинската музика е в онези, които я обичат, а не просто да си там. Намерихме едни млади момичета, които се занимават с народна музика и които я презентират. Аз открих народната музика бидейки директор на програма “Хоризонт” в един кратък времеви отрязък. Разбрах каква е красотата, след като преди колко години съм открил красотата на класическата музика, открих народната музика, бидейки в “Хоризонт” и почти налагайки се да я слушам

непрекъснато. Смятам, че тези неща имат своя смисъл, включително и това, което стана снощи. За малко не ни избраха, но ще видим с Поли Генова какво се случва, като създаване на гордост от продукт, който е създаден от българи, за които светът говори. Не може само със спортисти и футболисти да се гордеем. Културата ни трябва да е презентирана, радиото ни трябва бъде презентирано, през радиото трябва да се случват тези неща. Иначе колегите от “Бинар” могат да получат моята адмирация. Каналите, които са натрупали до тук са добри. Мечтая си за деня, в който аз ще кача на един от техните канали и ще мога да получавам онова, което получавам от държавното швейцарско радио “Берн”, което ми казва това е от едикой си диск, ако искаш може да си го купиш, едновременно с това ми подава концерти, които има в Европа, едновременно с това ми казва кога е роден композитора, кога е починал, в кой град и т.н. Всичко има вътре, това трябва да го имаме и ние, нашите хора го заслужават. Нашите хора трябва да са наясно, че един дълъг разговор, ако караш по магистралата, ще те натовари. Трябва да се махне възможността да бъдеш нахъсан, ядосан, защото знаете какви работи стават по магистралите и по пътищата. Трябва да си даваш сметка, радиото е твоята държава, радиото е твоята душа. Там има хора, които казват – за децата трябва да се прави като за възрастни, само че малко по-добре. Нашето радио трябва да продължи да има детския час, който децата да си го намерят. Имаме всякакви начини, по които това да стане.

Мария Стоянова: Други въпроси, колеги?

София Владимирова: Г-н Чобанов, Вие ни предложихте един много увлекателен разказ за радиото. Както аз винаги съм мислила, че книгите с най-безинтересните корици всъщност накрая се оказват най-интересни. На мен лично ми беше много интересно. Не знам дали правилно съм разбрала, но Вие сте първият кандидат, който казва, че три години са напълно достатъчни за реализиране на един управленски мандат. Питам това и с оглед на изнесените данни, че бюджетът на радиото към момента е на изчерпване, не искам да използвам такива крайни определения. Ако Вие бъдете избран за генерален директор в настоящата ситуация, смятате ли, че ще срещнете финансови проблеми? И достатъчен ли е в крайна сметка мандатът от три години?

Васил Чобанов: Благодаря Ви, г-жо Владимирова! Ако нещата се планират добре, могат да се развият. Казано ти е от тук до тук и край. Какво ще направиш нататък е твоя работа. Въпросът е да имаш ясната визия – 42 112 000 лв., съгласно Закона за държавния бюджет за 2016 г., за радиото не са никак малко пари. Естествено, навсякъде ще има ограничения, естествено и тук трябва да се работи заради възможността да кажеш: “Аз работя в Българското национално радио”. Някои хора смесват “Хоризонт”, “Христо Ботев” и т.н. Обадиха се от там, обадиха се от радио, хората си представят ... дори “Радио България” като звъни и “Христо Ботев” като звъни, че това е все радиото – радиото е да, когато го направим интегрален продукт, когато ти се обаждат от радиото си сигурен, че ще си чуеш, ще си намериш, няма да влезеш в някоя кутийка, няма да се загубиш, т.е. твоето уважение трябва да се получи. Това е въпрос на управление на финанси. Не смятам, че човек, който се е занимавал с журналистика, или който е бил в останалите власти може да ви каже как това ще се случи. Има финансисти, които разбират от тези работи. Аз не съм онзи, който ще пише бюджети, но съм онзи, който ще иска да защити хората си, както бях събрал колегите от “Хоризонт”, когато стана ясно, че се харчи повече, отколкото ни се полагат и някъде към декември месец ще спрем да плащаме хонорарите. Тогава създадохме една система, по моя инициатива, която предполагам, че още работи – една екселска таблица, в която се видя кой какво работи. И сега сигурно ще ме питате: Ще останат ли хонорарите? И да не ме питате ще ви кажа. Хонорарите остават, но за добро качество. Онези неща, които сигурно са

хубави, но са 25 минути от новини до новини, пак ще получат хонорар, аз имах такава случка, но ще бъда много скромен. Тези неща трябва да влязат в длъжностните характеристики и то добре описани. Добрите юристи знаят, че колкото по-голям е един договор, по добре разписан, толкова е по-сигурно двете страни да са удовлетворени. Така ще бъде и с длъжностните характеристики. Радиото може спокойно да си има кодекс, както си има ВВС. Ще го препишем, то не е толкова сложно, но вътре да имаме аргументи за всяко едно непрофесионално залитане.

Мария Стоянова: Много се радвам всеки път, когато се споменава ВВС и все се питам, като толкова познаваме практиката на ВВС, не става въпрос за Вас, разбира се. Дадохте ми конкретен пример, защото споменахте тази медия. Като толкова добре познаваме и кодекса на ВВС, и работата в ВВС, и очевидно им се възхищаваме, защо не ни се получава по същия начин? Сещам се за някои аргументи, но те нямат значение, въпреки че въпросът ми е свързан с международната дейност. По-скоро ме обезпокои нещо във Вашата концепция – това, че бихте заложили на стрингери, вместо на кореспонденти.

Васил Чобанов: Не вместо, а заедно със. Младен Петков е кореспондент в САЩ, обаче имаме и Цанева ...

Мария Стоянова: С удоволствие бих препоръчала в “Събота 150” неговото разследване за атентата срещу римския папа преди 35 години. Днес се навършват 35 години между другото, но ...

Васил Чобанов: Не вместо, а заедно със, разширяваме.

Мария Стоянова: Кореспонденти и стрингери. Вие смятате да запазите стрингерската мрежа. Те не са ваши служители, Вие знаете.

Васил Чобанов: Да, знам. Те такива ценни зрънца изваждат бидейки в тази обстановка, в съответната държава. Аз съм онзи, който успя да докара едно момче, предложиха ми го докато бях в “Хоризонт”, той е нашият кореспондент за Югоизточна Азия.

Мария Стоянова: Стрингер?

Васил Чобанов: Стрингер. Нещата, които бяха станали там, когато самолетът падна, той беше единствената българска линия, която разказа нещата и го цитираха всички медии. Кореспондентът на Българското национално радио, стрингер.

Мария Стоянова: Да, има региони, в които се налага да има стрингери, особено една българска медия, това е ясно. По отношение на кореспондентските пунктове какво мислите? В момента има само два, за съжаление, Българското национално радио винаги е имало по-голяма кореспондентска мрежа.

Васил Чобанов: Това все пак струва някакви пари, с извинение. Аз си мисля, че тук, на Балканите трябва да имаме още един кореспондент. Може да не е постоянно. Този, който е в Москва, аз не участвах в неговия избор, но той добре се оправяше “прелитайки”. Мартин Минков също добре се оправяше като кореспондент. Може да имаме още няколко души, които да имат това като ангажимент. Лошото е, че през последните години, заради финансовите рестрикции, част от стрингерите бяха обидени със заплащането на хонорар, аз съм го видял това – 1 евро, 2 лева, срамота е това. Просто въпрос на финансови приоритети. Обидени са хората, а не бива да ги обиждаме. Радиото друго не може да каже, но да е ясно, че ние имаме, например един кореспондент, когото познавам аз от “Христо Ботев”, който работи в Прага. Изключително интересно е, защото този човек е там, няма смисъл да слагаме кореспондент, който да ни дава чужда политика. Човекът трябва да бъде независим и наш.

Мария Стоянова: Сега за “Радио България”, една болна тема за настоящото управление, обаче болна тема и във Вашата концепция, защото казвате, че чрез “Радио България” би могло да се поддържа връзка с всеки български гражданин, дългогодишен

изселник, да бъде идентифициран с имейл адрес, всеки български гражданин в чужбина. Доколко смятате това за реалистично?

Васил Чобанов: Въпрос на малко звено от хора. Тези адреси ги има, тези хора виждате колко са активни сега, когато става дума за гласуването зад граница. Могат да бъдат идентифицирани и да им кажем: “Сигурно те интересуват нещата, свързани с правата ти за пенсиониране, с трудовите ти права, с участието на пазара, на нашия пазар, с приложението и изпълнението на твоите конституционни права, възможности, задължения...” Всичко това може да дойде като един екип от програма “Знание”, където също съм правил някакви неща, които могат да се извадят и пускат, но нещата са актуални и онзи човек да разбере, че неговата държава мисли за него, неговата държава му дава информация, която е важна.

Мария Стоянова: Понеже стана въпрос, че ще бъдат идентифицирани с имейл адрес, това означава двупосочна кореспонденция с този малък екип от хора, които ще бъде създаден към “Радио България” или от тази кореспонденция ще се извличат теми, които ще бъдат атрактивно развивани в програмата?

Васил Чобанов: Това също е възможно. Да, подсказвате ми. Вече редица платформи виждат къде си ходил и ти предлагат без да искаш книги, които са тематичната област, която е твоята.

Мария Стоянова: Вие сте юрист, не можете да фаворизирате тази практика.

Васил Чобанов: Не я фаворизирам, казвам, че това е възможност.

Мария Стоянова: Благодаря Ви, г-н Чобанов! Сега навлизаме в третата част от изслушването, която предвижда в разговора да се включат и гостите, служителите на БНР в рамките на 30 мин. Заповядайте!

Венета Гаврилова – програма “Христо Ботев”: Как си представяте програма “Христо Ботев” – ако смятате, че тя трябва да се променя – нещо като “Хоризонт”, нещо като частна станция или нещо друго? Финансирането на програмата, което е болен въпрос и болният въпрос със сигналите, които са застаряващи и са като количество, според сегашната функция на програмата - санитарни линии. Благодаря Ви за отговора!

Васил Чобанов: Програма “Христо Ботев” също ми е любима тема. Още от времето когато съм работил там, останаха сигнали, които не се използват непрекъснато, даже на Стефан Димитров пак му бях напомнил. Програма “Христо Ботев” трябва да има собствена физиономия, макар че съвсем скоро бидейки някъде и чувам “Вие телевизия ли сте си пуснали”, “Не, това е програма “Христо Ботев” и само него слушам”, не се налага хората да имат друг източник. Въпросът е програма “Христо Ботев” малко по-модерно да звучи и да носи повече, освен онази културна нишка, която е вътре вплетена задължително, да има възможност там да отидат онези икономически предавания, бизнес предавания, които практически в момента ги няма, които могат да помогнат на програма “Христо Ботев” да си поправи малко финансовата възможност. Всяка една бизнес инициатива има нужда да разкаже освен за своя успех, да разкаже за своите намерения. Виждате хората имат нужда от работници с определени възможности, те не могат да намерят просто пускайки дождбс, някакви обяви. Програма “Христо Ботев” наистина може да бъде модернизирана, но с онези вътрешни връзки – свършват новините, които предават “Хоризонт” в 18.30 ч. и започваме да правим преглед на онова, което предстои следващия ден. Изваждаме клиповете, изваждаме звуците, нещата, които са записани и ги слагаме, онези хора слагаме, които са ни потвърдили. Това трябва да бъде стил в цялото радио, не само на една програма. Опитвахме се да направим едно такова предаване, не успяхме да пробие, но там трябва да отидат икономическите и бизнес предаванията.

Венета Гаврилова – програма “Христо Ботев”: Молбата ми е да отговорите и на другите въпроси за финансирането и за личния състав. Т.е. да разбирам ли, че програма “Христо Ботев”, ако Вие бъдете генерален директор ще бъде програма за култура, образование, публицистика, като култура и образование е най-общия, най-широкия смисъл на думата и икономика?

Васил Чобанов: Да, и бизнес, и икономика.

Венета Гаврилова – програма “Христо Ботев”: Вие смятате, че по този начин ще се дофинансира програмата с някакви такива рекламни предавания или как, не ви разбрах.

Васил Чобанов: Те са икономически, не са точно рекламни, но са презентационни. Има такава възможност. Както и автореклама на предаванията, кой ще гостува, кой ще идва и т.н. Не съм съгласен, че там трябва да бъдат по-ниски възнагражденията за авторски усилия, но в програма “Христо Ботев” има много свестни хора. Трябва да има програма за стажуване в програма “Христо Ботев” и ще открием много хубави гласове. Истинските радиожурналисти идват от там.

Мария Стоянова: Други въпроси? Г-н Танев, заповядайте!

Владимир Танев: Васко, кандидатстваш за шеф на БНР, а беше шеф на “Хоризонт”. Интересно ми е всичко това, което се случи през твоя мандат в “Хоризонт”, дали изчезна след като и ти бе разкаран като Иво Тодоров или някои от твоите дела, нововъведения се прилагат и днес, макар и в твое отсъствие? Вторият ми въпрос е: Ти си в много симпатична ситуация, преди няколко седмици “играеше” за член на СЕМ, сега двете дами, които ти бяха конкурент за членове на СЕМ, трябва да те избират евентуално за генерален директор, идеята е дали ти смяташ да управляваш радиото за напред, ако бъдеш избран, с един екип от съмишленици или ще трябва да търсиш консенсус, предполага компромиси, понякога? Това са ми двата въпроса. Благодаря!

Васил Чобанов: Благодаря, г-н Танев! Онова, което успях да направя в “Хоризонт”, повечето от нещата са си там. Даже днес, като слушах, имаше едни хора, които аз ги убеждавах да дойдат в “Хоризонт”, не толкова заради заплащането, а заради това, че това е националната програма, която всички слушат. Част от онези, които протестираха, спряха да си казват имената по “Хоризонт”. Предполагам, че спряхме да слушаме “Let it be” във всичките й варианти, дори ако аз отида там. Въпросът е следният: Тези хора, които ги “навих” да дойдат в “Хоризонт”, сега почти всеки ден ги чувам и съм адски доволен, защото това са разпознаваеми гласове, от които звучи интелигентност, които са символа на радиото. Радиото наистина е институция, стара, хубава, важна и отговорна. Това са нещата, които съм направил, включително избора на кореспондента ни в Брюксел, докато бях още в “Хоризонт”, се проведе, наистина имаше доста кандидати и струва ми се, че това е най-добрият, който можеше да замени Диана Чепишева. Мисля, че и екселската таблица е жива, в която се отчита работата, но творчески трябва да се подхожда. Аз ви казах, хонорари, да, но когато станеш малко по-дълъг или много по-дълъг, или си непрофесионален, не пускаш звуци, хонорарът ще се намалява до пълното му изчерпване. Вторият въпрос беше свързан с участието в онзи формат за избор на членове на СЕМ, политически избор, но там успях да кажа, между другото получих доста добри отзиви в социалните мрежи, за това, че трябва да си върнем децата, за това, че трябва да пазим децата. Това е ангажимент на Съвета за електронни медии, да пазим от речта на омразата онова, което се лее по телевизията – страхотии, насилие, защото така се продавало. Трябва малко по-уважително да се отнасяме към българските зрители и слушатели.

Мария Стоянова: Благодаря, г-н Чобанов. Други въпроси има ли? Очевидно сте бил много изчерпателен. Благодаря Ви за участието в конкурсната процедура досега. След кратка пауза, в 14.00 ч. ще продължим с изслушването на г-н Петър Пунчев.

Изслушване на кандидата Петър Пунчев.

Мария Стоянова: Дами и господа, скъпи гости СЕМ продължава изслушването на кандидатите за генерален директор на БНР. Г-н Петър Пунчев има на разположение двадесет минути, за да ни запознае със своята визия за развитието на обществената медия.

Петър Пунчев: Благодаря. Уважаеми дами и господа, уважаеми колеги. Трябва да ви призная, че аз гледам на един тригодишен мандат в БНР, като на едно придвижване от точка „А” и задължително успешно стигане до точка „Б” Пригответе ми кратки илюстрации. Виждаме момчета, които играят футбол. Някой хвърляше топката в центъра и всички ние се скупчвахме около нея, и я гонихме. Всеки се опитваше да я ритне. Това продължаваше два часа. Най-често се прибирахме уморени и недоволни, че не сме вкарали нито един гол. Втората илюстрация е на два отбора. Какво виждаме? Строени редици на хора, изглеждат достолепно, всеки един от тях знае какъв пост заема, каква е неговата стратегическа задача. Над него има треньор и щаб, който, задава на треньора печеливши стратегии. Какво искам да кажа с това? Възприемаме първата илюстрация като точка „А” , а втората илюстрация като точка „Б”. Не съм нито вълшебник, нито наивен човек. Знаем, че три години е един много кратък срок. Не можем да постигнем всичко, така както го виждате на тези картинки, но със сигурност можем да отидем много далече. Така, че следващият мандат, който го изпълнява, да има заложили здрави основи. Ако не ние, той да направи отбора Европейски и Световен шампион. Ние тръгваме от една ниска позиция, неблагоприятна позиция, защото радиото, което аз познавам от младостта си и в което съм работил, сега е изтощено, разфокусирано, очевидно е дебалансирането на програмите, организацията на труда, обучението на персонала. Има размити радио формати, които се самоизяждат, защото много неща си съвпадат. Липсва необходимата координация. Ще кажа, че има и приятни изключения, те са предимно в страната. Като цяло БНР е морално остаряло. Вярно е, че в него работят опитни и качествени хора. Това е една от най-неприятните страни, защото когато тези прекрасни футболни играчи нямат единна политика и технологична дисциплина и човек, който да ги контролира, резултатите трудно се забелязват, дори и тогава когато ги има, това е и вътрешна вражда. Всичко това води до много сериозно объркано кълбо от социални и професионални проблеми - ниското средно заплащане на труда е едното от тях, спорното разпределение на средствата, остаряването на персонала, липсата на отборен дух. Едно време бяхме горди, бяхме един отбор. Сега за съжаление това усещане не се забелязва. Цари неверие и недоверие. В една такава обстановка, аз стигам до извода, че старото ръководство вече не може да управлява, а новото, не може да управлява по старому. Важно е как може да се преодолее максимално бързо тази криза. Това не може да се постигне с магическа пръчка. Не вярвам в чудеса, а вярвам в професионалната организация на мениджмънта, решителност, последователност и най-вече общи усилия. За да можем да върнем БНР там където беше, към най-добрите му традиции, и да го направим още по-добро. Решението е в създаването на силен екип. Антикризисен подход, какво означава това? Ние нямаме 100 дни, нямаме и 10 дни. Налага се едно незабавно начало, бързо разпределяне на задачите в новия екип. Конструирането на този екип е първата точка. Трябва да се върнем и да надграждаме, но това не може да стане без конструктивен диалог. Моята лична кауза е да възстановим диалога и да го превърнем в норма в БНР. Диалогът върви по различни линии - формален и неформален. Диалог със служителите, синдикатите, регулаторните органи и другите медии, защото ние не сме извън пазара. Боли ме от това, което чувам, че радиото не се възприема добре в диалозите, които се опитва да води. Засилен антикорупционен подход. Смятам, че има условия за

корупция. Трябва да се затворят всички възможни кранчета. Надявам се от там, а и от другаде да се стигне до създаването на фонд. Той е за заслуги и този фонд би имал за задача, не физически лица, а радиото като такава, да помага на хора, които са работили дълги години в него, пенсионирали са се и са изпаднали в тежко положение. Радиото е изгубило ориентирите си, мисията, визията и основните ценности. Трябва да се започне с преформулиране на мисията на радиото. Ако ти вярваш, твоите помощници вярват, всички надолу по веригата малко по-малко ще започнат да вярват. За това, аз го наричам кредо, но за да спазим официална дума мисия, ето как звучи тя, „Ние сме Българското национално радио, има ни в ефир от 1935 година, служим на обществото, насърчаваме личностното израстване и конструктивното участие на живота в страната, говорим с езика на свободата, а не с езика на омразата, ползваме разумно обществените средства, за да информираме, образоваме и развличаваме, пазим българския дух и развиваме ценностите на демократичното общество”. Смятам, че това нещо трябва да виси буквално във всяко работно помещение. Това е свързано непосредствено с визията. БНР не е нещо друго, то е върховна институция, най-надеждната и незаобиколима медия в страната. Разделям ценностите на четири основни групи. Отговорност и професионализъм, без тези две неща в нашия занаят сме за никъде. Трябва да бъдем надеждни като източник, но и етични и морални като партньор на обществеността. Да разпространяваме и защитаваме красивия български език. Моя лична кауза е да бъдем бариера пред националния nihilизъм. На тази тема съм силно чувствителен. Творчески съзидания, естествено ние сме на пазара. Ако не предложим на хората продукти забавни, атрактивни, весели или пък сериозни и задълбочени, нямаме шанс да пробием на този пазар в тази безумно силна конкуренция. Да бъдем алтернатива на търговските медии. Приемственост и модерност. БНР има традиции, на които ние трябва да бъдем достойни продължители. Тук е мястото да кажа, „Бинар” е едно от хубавите неща, които се случват в БНР. Уважение, и пак уважение. Смятам, че то се е изгубило накъде по коридорите на радиото. Уважението бива в две посоки, първото отива към слушателя, и второто отива към служителите, защото служителите са капитал, не се създават лесно радио кадри, и не се пилеят лесно радио кадри. Ние сме един отбор, който блести не само със звезди, но и с отборния си дух. Разделил съм целите и задачите на три: краткосрочни, средносрочни и дългосрочни. Финансирането на БНР се състои от две части - 42 милиона от държавната субсидия и 3 милиона собствени приходи. Много хубава новина е, че напоследък растат собствените приходи. Трябва да се направи промяна в подхода и ценообразуването, значително увеличаване на приходите от издателска и концертна дейност. По-добър мениджмънт на музикалните състави, продажба на авторски права. Диалог с държавата за независимо финансиране. При разходната част има много възможности, но една е чрез по-добро планиране на ефир. Ясни и постижими цели, това е част от диалога. Има управленска структура строго разпределена. Петима директори и генерален директор. Благодаря ви за вниманието. Искам да се обърна с нещо лично.

Мария Стоянова: Предполагам, че то е извън концепцията.

Петър Пунчев: То е извън концепцията, но засяга моята личност и евентуалната бъдеща позиция, която ще заема.

Мария Стоянова: Да кажем за гостите, и за тези, които следят този конкурс, че вие влязохте във времето си, което беше определено на всеки един кандидат, да представите вашата визия за развитието на БНР. Благодаря Ви, г-н Пунчев.

Петър Пунчев: Ако ми позволите няколко думи. Когато излезе „Закона за досиетата”, моето име беше вътре. Този въпрос съм го коментирал много пъти. Излизал съм с разяснения, цели страници по вестниците, беше филмирано едно от моите изказвания. Предполагам, че мнозина от вас са наясно, искам да кажа и на тези, които не са наясно,

и да го чуят лично от мен. През 1978-1980 година бях в казармата, тогава се служеше продължително. Моят случай беше щастлив, защото служих след завършване на висше образование. Първата част изкарах в офицерска школа, а втората в бойно поделение в Елхово. Моята специалност беше военна специалност, разузнаване. Там дойдоха при мен и ми предложиха нещо изключително съблазнително за един 23 годишен човек, амбициозен, очевидно с голямо его. Да се развива като военен разузнавач под прикритие. Това е изкачване, както се казва сега, едно стъпало и много сериозен професионален ангажимент в чужда страна, Балканска и т.н., което обещаваше бърза кариера. През октомври същата година бях приет в школата за военно разузнаване, към Генералния щаб на Българската народна армия. Започнах обучение. На шестия месец на обучението си дадох ясна сметка, че не желая да върша тези работи, имах лични мотиви и други някакви. Влязохме в диалог с Командването, отново напомням 1980 година, и аз заявих категоричното си желание да напусна. Около два месеца бях увещаван да не влизам в подробности. Най-важното, в края на май 1980 година подадох рапорт, с който напуснах по свое желание Школата за военно разузнаване. Нещо, за което съм приготвил, и ще ви дам частична документация, в която се вижда, че съм заявил желанието си сам. Има и мнението на командира, който каза, че съм бил разубеждаван и не съм се поддал на това. Аз го направих с ясното съзнание, че ще последват наказания от всякакво естество, бях предупреден, не ги смятам за несправедливи. Не отговорих на техните стандарти и ги подведох, затова си понесох наказанията. Най-малкото беше понижаване в звание, имаше такива като забрана за пътуване в чужбина за седем години, забрана за контакти с чужденци, забрана за търсене на работа на места, където има чужденци и т.н. Всичко това беше платено от мен, бих казал. Най-важното, последното наказание беше без право на служба в тайните служби на НРБ до края на живота. Заявката на друга контраразузнавателна служба, чужда, нито съм бил питан, нито съм бил осведомяван, че такова нещо е станало. Нямаше и как да стане, тъй като имах възбрана. Разказвам тези истории да ги чуете от първо лице. Никога не бих и не съм давал информация за български граждани и техните вкусове, предпочитания, навици. Бих искал това да се знае, като моя лична декларация. Бих искал да приключа с това. Досиетата са отворени. Най-важното е, че аз съм радио човек. 35 години съм в радиото. Минал съм през най-ниските стъпала и съм стигнал дотук с труда си, с усилията си, с таланта си и много обучения. Всичко това искам да дам на БНР, ако то има нужда. Благодаря ви за вниманието.

Мария Стоянова: Благодаря Ви, г-н Пунчев, благодаря и за уважението, което показахте пред СЕМ, благодаря Ви за уважението, което показахте и към Българското национално радио, от което сте излязъл преди колко години?

Петър Пунчев: Четиридесет ще станат скоро.

Мария Стоянова: Четиридесет години, а все още го носите в сърцето си, очевидно. Благодаря Ви за документите, вероятно в разговор, в които ще влезем сега, можа да стане дума и за това. Благодаря Ви много. Сега навлизаме в разговора, които директно ще проведем, ние съветниците с г-н Пунчев. Г-н Иво Атанасов, ще започне.

Иво Атанасов: Уважаеми г-н Пунчев, Вие сте безспорен професионалист. Някои може би се учудиха, чу започнахте с пример от футбола, но аз разбирам защо, тъй като Вие добре знаете, че е важно един отбор да бъде не просто отбор, а екип, да е сплотен, да има и звезди, но и да има доверие на играчите помежду им, както и добър треньор. Нещо, което Вие се опитахте да покажете. По самата концепция, направи ме впечатление, че ще организирате преглед на съществуващи предавания, на проекти за предавания и на предавания, свалени от сегашното ръководство. Тъй като Вие безспорно имате поглед към дейността на радиото, независимо че през по-голямата част работихте на запад от България, искам предварително, ако можете, да подскажете дали това ще бъде

преглед на свалени предавания в посока да се върнат, или в посока да се каже, че правилно са били свалени. Ако искате, не се ангажирайте сега, защото питам не само за „Деконструкция”, което не е единственото свалено предаване. Другият ми въпрос е свързан с това, че според Вас за един мандат около милион и половина от бюджета на радиото отиват или могат да отидат в частни джобове. Това е много, аз знам, че Вие не можете да го докажете. Аз съм имал същия проблем в една друга сфера, преди 20 години писах статия със заглавие „Вторични корупционни белези” . така както за хората не е нужно да ги съблечем, за да разберем какъв е техният пол, те имат вторични полови белези, така и за политиците, въобще за гражданите на страната, не е нужно да докажем фактите на корупция, те се подразбират от вторичните корупционни белези - каква кола карат, каква къща имат и т.н. Вие назад няма да се връщате, но ще се опитате да затворите кранчето. Ако приемем, че това е така, по какво ние ще познаем, че сте затворили кранчето. Това е за мен много важно. Накрая, тъй като съм единственият мъж от състава на СЕМ, да взема отношение по въпроса, който осветлихте след края на представянето на своята концепция. Аз знам какво е да излезеш от военното разузнаване през 80-та година, мога да си го представя. Защото пак там, през 82-а, когато още Горбачов го нямаше даже, отказах да премина на партийна работа и бях уволнен в рамките на минути. Целият град престана да контактува с мен. Много трудно беше да откажеш нещо преди 89 г. Това, че сте го направили преди, според мен Ви поставя в съвсем друга светлина. А не в онези списъци, в които Ви нареждат. Благодаря Ви.

Петър Пунчев: Ще започна от края. Благодаря за тези думи. По тези четири въпроса, единият практически отпада, тъй като той е далече от миналото. Надявам се искрено, че днес е последният път в който говоря по този въпрос толкова сериозно. Искам да минем, към БНР. Вие, като че ли сте повече от останалите чувствителен на тази тема. Спирането на едно предаване е едно убийство. Въпросът е съвсем друг, не искам да говорим тук за „Деконструкция”. Искам да говорим за принципи. Проблемът на БНР е в липсата и показването на принципи, не е толкова в личностни характеристики. На една гола поляна можеш да наложиш всякакви принципи, но на едно старо предприятие е много трудно да се случи. Точно това е сърцевината на проблема. Ние трябва да започнем от поставянето на нови стандарти. Трябва да вземем едно, две, три предавания, да видим кой от водещите е обиден. Тук нещата се нуждаят от един сериозен подход, като при строителството. Не може да се започне от четвъртия етаж. Трябва да се разработят ясни стандарти. Да не влизам в детайлите, ние трябва да започнем да градим стандарти. Именно този Кодекс, наречен Кодекс на водещия, етичен Кодекс. Трябва да се види, програма „Хоризонт” прави това и това, програма „Христо Ботев”, това правят радиостанциите в страната, това прави „Радио София”, да видим общата картина, къде се повтарят нещата. Ще Ви дам драстичен пример: нивото на река Дунав в сантиметри. Нашите внуци го помнят това нещо. Отваряте си телефона, излиза ви Дунав в милиметри и сантиметри и въпросът се решава. Просто светът се променя. Трябва ли в най- слушана програма, да заема половин час това нещо. Трябва да се търси начин, да се намери решение. По този начин трябва да се подходи към всяко едно предаване. Когато всичко това се направи, подреди се къщата из основи, като програми, тогава част от това ще бъде и тази. Харесва ни „Деконструкция”, какво ни харесва, различни мнения, умен водещ, острота и т.н. Какво не ни харесва? Не можеш да наричаш хората „чугунени глави”. Едното го връщаме, другото не го връщаме. Връщаме предаването, а не връщаме стилистиката. Решението е просто. В студиото стои г-н Волгин, а до него стои друг господин, който е на точно обратната концепция. Тогава те се сблъскват в ефир пред слушателите. Така нещата са по приемливи, дори ако те се обиждат един друг, отколкото да обиждат слушателите си.

Решения ще се намерят, но трябва да се прегледат всички предавания. Аз съм убеден, че някои млади хора имат идеи за предавания, които не са се развили, защото не е имало пари или нещо друго. Има предавания, които са спрени правилно, защото са тотално изкривени, има и други, които са спрени по други причини. Нямаме интерес от това предаването да е беззъбо. Представете си само един момент, в който закачаме на националното радио една снимка на г-н Волгин в червени ръкавици, и на г-н Х в сини ръкавици и казваме новото предаване. Ще оберем публиката веднага. Защо да ги спираме, трябва да ги насъскаме и да дадат на обществото двете гледни точки. Важното е да се започне да се гради от основите и да надграждаме. Джинглите на радиото не са променени от много години. Във Варна нещата звучат по-модерно. Забележете, че когато говорят водещите минават от една в друга песен. По мое време беше друго, беше изкопирано ВВС. Лентите се режеха на една минута. Сега това се прави с компютър, с часовници. Три песни, говор, две песни, говор. Трябва да се изпълнява, защото който не изпълнява си отива. Аз съм бил свален от микрофон. Бях свален правилно, защото наруших технологичната дисциплина. Трябва да се върнем към тези неща. Това не е терор, това е ред. Само тогава се получава конкурентен продукт. По въпроса за корупцията. Сумата е недоказуема, нито пък твърдя, че е станало това нещо. Възможностите не са малки, има различни хватки. Затова казвам, когато се правят конкурси, обществени поръчки, има много начини. Трябва първо да се прецени дали е изобщо състоятелна идеята за закупуване на техника, за ремонти, строителства и т.н. Сега всеки казва - нямам хартия, нямам кламери, трябва да има ред. В тези неща човек дори трябва да е леко дребнав, за да може нещата да вървят и да не се харчат безсмислено пари. По какво да познаем, че корупцията е спряна? Ще се освободят средства, най-вече ще се работи с друго мислене. Не ми е тема сега предишните ръководства на радиото. Бил съм навън, не съм в състояние и не искам да давам лекомислени оценки. Ако бяха викнали комисия да се види необходим ли е такъв разход, абсурдно е да се поръчва такава техника, аз не бих. Не казвам, че е направено с лоша умисъл. Хората ще бъдат по-дисциплинирани и няма да очакват корупция. Големият проблем е в това, българинът носи вина за корупцията в страната. Не само политиците са виновни, а всички ние. Мисля, че не мога да бъда по-конкретен по този въпрос. Мога да обещаая, че няма да взема пари., а и нямам нужда от тях.

Мария Стоянова: Благодаря Ви, г-н Пунчев. Г-жо Жотева, заповядайте.

Бетина Жотева: За първи път си позволявам да изразя мнение по концепцията, изключително впечатляваща. На мен ми направи впечатление плановете - краткосрочни, средносрочни, дългосрочни. Това е най-трудното в нашия занаят, защото всеки знае какво трябва да се направи, но малко хора казват как. Няма да коментирам това. Изречението, което мен ме впечатли, беше за БНР и националната сигурност. Моля да ми позволите да Ви споделя моя опит от ангажиментите ми във Външно министерство. Малко хора в медиите си дават сметка какво означава да пазят националната сигурност с това, което излъчват. На нас ни се налагаше да се борим с откровени пропагандни лъжи, заплахи почти всяка седмица. Малко хора си дават сметка какво означава, особено националните медии да не се закачат на тези куки и да пазят спокойствието и действително националната сигурност. Впечатлена съм и Ви благодаря, че сте го включили в концепцията си. Ако обичате, малко да развиете това.

Петър Пунчев: България вече не е изолирана. Това, което се случи в Бургас, може да се случи всеки ден. Аз не смятам, не мога да давам оценка на реакцията на БНР тогава, има много канали за информация вече. Радиото със сигурност не използва всички от тях. Един много банален пример е „туитър“, радиото не публикува нищо в „туитър“. Това е най-краткото и най-бързото, и скандализиращото нещо, което може да даде достъп до хората. Това е само един от примерите. Това, което се случи в Бургас, няма

да е последното. България е в сеизмична зона, опасна от страна на земетресения, наводнения, изпуснали стени на язовири и т.н. Всички ние сме длъжници на гражданите си. Не случайно загинаха толкова много хора. Не съм специалист по тези въпроси, но първата ми работа ще бъде да прегледам какво е съвременното схващане по въпроса, и къде сме ние спрямо него. Да се види какво може да се направи и какво не е направено. Имаше и отделни случаи, включително и с атентатите в Париж, и други, в които радиото реагира бавно. Записани емисии и не излъчили новината. Казвам, не за да обвинявам някого. При социализма това се контролираше много сериозно. Сега то се подразбира, хората имат различни източници. Ние трябва да им съобщим новината, да ги предпазим, защото едната функция е предпазваща.

Бетина Жотева: Допускам, че имате предвид и по-добро развитие на кореспондентската мрежа по света.

Петър Пунчев: Да, то е в графата „България и света”. Това е непосредствено свързано с достойнството на медията. Една мащабна институция, каквато е БНР, би трябвало да си позволи да вземе тези 100 000 лева, което струва едно кореспондентско място.

Мария Стоянова: Мислите, че едно кореспондентско място струва 100 000 лева.

Петър Пунчев: Не мисля, проверил съм го.

Мария Стоянова: Г-н Пунчев, къде го проверихте това?

Петър Пунчев: Да Ви кажа ли конкретния източник?

Бетина Жотева: За какво време 100 000 лева, за една година или?

Мария Стоянова: Да, може би това е важно уточнение.

Петър Пунчев: Говоря за една година.

Мария Стоянова: За коя столица говорим, за Вашингтон?

Петър Пунчев: Не, не говоря за Вашингтон. За различни столици, разбира се, че цената е различна. Вие знаете, г-жо Стоянова.

Мария Стоянова: Точно за това съм изумена. В Брюксел, знаете ли колко струва месечната издръжка?

Петър Пунчев: Зная.

Мария Стоянова: В никакъв случай не е 100 000 лева. Това е много завишена сума.

Петър Пунчев: Това е, което аз имам като информация от БНР.

Мария Стоянова: Месечният ми разход, като кореспондент на БНТ, знаете ли колко беше? 800 евро.

Петър Пунчев: Ако наемете жилище и всичко останало.

Мария Стоянова: Това е предимството за Берлин, за това питам, за коя столица говорим?

Петър Пунчев: Тази столица е Брюксел.

Мария Стоянова: Но, не е 100 000 лева. Тези суми имат значение, понякога се използват за оправдание, че са много скъпи кореспондентските пунктове, а в действителност не е така.

Петър Пунчев: Нищо не може да бъде по-скъпо от достойнството на една голяма медия. Не можем да ровим в интернет, за да взимаме информация, а трябва да имаме човек навсякъде. Балканите, да вземем Скопие, затънали са до гуша, къде сме ние, не трябва ли да имаме пункт в Скопие? Защо само Скопие, Сърбия е другата страна в региона, която утре ще стане наша партньорка в рамките на ЕС. Какво знаем ние за това, какво става, за влиянието на Русия и САЩ? Не е казано по един човек и в двата града. Има много варианти, има пътуващ кореспондент, има регионални кореспонденти. Словакия е една страна, която ми е като слънце на хоризонта, това е нашият пример за развитие. Важното е, ако искаме да бъдем достойна институция, да имаме достойни източници на информация, лични, на които ние да задаваме задачите. Това е въпрос на професионализъм, въпрос на изпълнение на тази мисия, за която

говорим. Да бъдем незаобиколими. Едно време чакахме с нетърпение, кореспондентите да ни кажат, какво става. Международната политика трябва да бъде доста по сериозно застъпена. Международната политика е нашата политика. Ще се прецени, в кои градове, какви суми, кои хора.

Бетина Жотева: България е единствената държава членка на ЕС, която има четирима кореспонденти в Брюксел.

Мария Стоянова: Ти искаш да кажеш, че са малко, да уточним.

Бетина Жотева: Турция, която не е страна членка на ЕС, има над 50 кореспонденти.

Петър Пунчев: Турция е голяма и богата империя, но все пак, аз не смятам, че въпросът е на пари.

Бетина Жотева: Румъния има над 30.

Петър Пунчев: Трябва да имаш високи цели и да изразходваш средствата максимално стегнато.

Бетина Жотева: Като говорим за пари. Добре ли е да се дават пари на час програма, като имаме предвид, че не струва еднакво програмата между 10.00 - 11.00 часа и 11.00 - 12.00 часа ?

Петър Пунчев: Абсолютно. Това ми беше записано в задачите 2020 г. Поставил съм си такива цели и там, малко по назад от логичното, за тези, които не знаят и за колегите от радиото, които не са информирани, да кажа, че държавата по закон, би трябвало да разпределя средствата на обществената медия според цената, която медията определя съвсем професионално, за час програма. Някой ще каже, само не казвай, че парите са достатъчни. 45 милиона, и още 1 милион да речем отгоре, това са сериозни пари. Въпросът е как се разпределят. Това е много чувствителна тема. Решението е атестация. Някой ще каже, няма критерии, да, няма критерии, някой ще бъде засегнат. Работиш повече, взимаш повече, работиш по-малко, взимаш по-малко, не работиш изобщо, довиждане. Неприятен момент, но и до там се стига. Важен е личният пример на всеки един от нас.

Бетина Жотева: Благодаря. Моят въпрос към всички, за евентуалното сливане на БНТ и БНР. Коментар за идеята.

Петър Пунчев: Бях помолен в Парламента да дам мнение, и аз дадох това мнение. Най-лесно е сега да кажа, не. Смятам, че всяко сливане е резултат на най-благородни намерения. Хората се стараят да спестят средства, да се промени по един или друг начин продукцията. Да се оптимизират неприсъщи услуги. Всичко това е чудесно. Идеята е великолепна, но ентузиазмът и големите очаквания, често остават незадоволени. Има и случай на конкретни катастрофи. Това не искам да значи, че не трябва да има такъв разговор. Напротив. Този разговор си има своя ред. Трябва да се сложат всички възможни данни на масата, защото това са много стари къщи с авторитет, с име, с лице. Те имат своите плюсове и минуси. Да се направи „слот анализ“ какво търсим, какви са предимствата и какви са недостатъците. Това не може да стане с капацитета на българската експертиза, само. Това може да се направи много бавно, много систематично, много подредено с възможно най-добрите специалисти по корпоративни сливания, защото то не е нещо друго, освен корпоративно сливане. Тези специалисти са навън и струват скъпо. Това означава, че се изисква една предварителна инвестиция за нещо, от което ти очакваш след това да спестиш. В това няма нищо лошо, но трябва да го знаем. Държавата трябва да е подготвена да извади тези суми. Обикновено се обединяват, сливат предприятия, които имат еднаква продукция. Но колкото и да говорим за това, че се преплитат вече средствата, с които работят радиото, телевизията, интернет, това са два коренно различни продукта все още. Смесването им е много рисковано. Важно е дали сливане или аутсорсинг. Много от ефектите на икономисване, може да се постигнат чрез аутсорсинг на даден вид дейност. Как можем да разберем

това? Само чрез този анализ за който говорим, задълбочен и продължителен. БНР и БНТ са наистина две институции, институциите в България. И едната и другата, трябва да имат много силен ръководител, силен УС, силни експерти. Всеки един от тях ще бъде задължен да защитава до смърт най-доброто за своята медия. Ако те са слаби единият ще се огъне и резултатът ще бъде плачевен за едната медия. Обикновено, по-голямата изяжда по-малката. Това е голяма заплаха за радиото. Португалия и Естония, направиха този опит, резултатът беше по скоро лош. Успешни сливания има тук и там, но никъде няма особен възторг. От гледна точка на запазване облика на две обществени медии, по-добре е да не се прави. Трябва не натиск и хаос, а стратегия, ресурси, готовност на мениджърския екип.

Бетина Жотева: Благодаря.

Мария Стоянова: И аз Ви благодаря, г-н Пунчев. Когато говорим за цифри, убедена съм че трябва да бъдат максимално коректни. Не е Ваша вината, че сте получил информация за кореспондентския пункт в Брюксел, която се оказва, че не отговаря на истината. Издръжката на кореспондента в Брюксел на едната от обществените медии е 1 400 евро с абсолютно всичко вътре, което прави 33 600 лева на година. Сериозно се разминава със 100 000 лева, за които стана дума. Още веднъж се връщам на това, че тези големи суми се използват произволно, за да се обясни колко скъпи са кореспондентските пунктове и затова България няма кореспонденти в чужбина. Благодаря Ви, че поставихте темата, така да я изчистим в дневния ред. Сега да продължим с въпросите на колегите. Заповядайте.

София Владимирова: Г-н Пунчев, поздравления. Аз Ви благодаря и малко егоистично, че се явявате на този конкурс, защото получих възможността да се запозная с една концепция, която е изключително конкретна, коректна, творческа и мениджърска. До тук се видяха много творчески, по-малко мениджърски. Тази, за мен лично, съчетава и балансира много добре и двете. Първото, на което симпатизирам, ще го цитирам за колегите в залата - „Добра възможност е тъй нареченият Скандинавски подход, Швеция и Норвегия, където средствата за такси в скромнен размер се отчисляват при продажбата на електронна аудио – видео техника, мобилни телефони, флашки” и т.н. Имате предвид всяко устройство, от което може да се получи съдържание, нали?

Петър Пунчев: Много образно казано, 0.01 стотинка от всеки телефон, телевизор, радио приемник и други електронни техники, се отделят от държавата и се слагат в този фонд.

София Владимирова: Има ли зрялост на обществото и има ли воля да се направи? Това е въпрос и на законодателни промени.

Петър Пунчев: Разбира се, пак отново се връщаме на тази тема. Аз дефакто съм „господин никой”. В момента, в който съм овластен, ще тръгна по всички възможни институции, за да ги убедя в това нещо. Убеден съм, че никой потребител няма да съжалява, ще бъде уведомен, че една стотинка отива за това нещо. Това е един от възможните начини. В Германия нещата са ясни, казват им “плащайте толкова” и те плащат. Всяка страна си е намерила колая, ние не можем.

София Владимирова: Фонд „ Радио и телевизия” е по-меката стъпка, за която Вие говорите според мен.

Петър Пунчев: Аз не съм по много силови решения. Колкото се съберат, все ще са от полза и ще даде самочувствие на обществените медии. Едно е да знаеш, че парите ти идват от държавния джоб, друго е да знаеш, че хората са го платили по собствено желание. Няма решение, което да не може да се намери.

София Владимирова: Две теми се открииха като доста разнопосочни в мненията на кандидатите. Едната е мениджмънтът на музикалните състави и другата е „Радио България”.

Петър Пунчев: За „Радио България“ нещата ми изглеждат привидно по-прости. Едно е да ги гледаш отстрани, друго е да влезеш и да видиш, но на мен ми се струва, че много от нещата са по-предвидими. Смятам, че за съвременните средства, с които можем да информираме хората по света, били те българи или други граждани, 12 езика, по този архаичен начин, не върши услуга никому. То не мотивира и хората, които работят там. „Радио България“ е за тотален преглед. Разбира се трябва да има емисии на чужд език. Мислил съм по въпроса и смятам, че 4 – 5 езика са достатъчни. Не е това големият проблем, не са и големите разноси там. Пак ще кажа, че „Бинар“ е едно от много хубавите неща, които са тръгнали да се случват в БНР. Разковничето е в интернет. Да правиш друга програма, вече е излишно. Друг е въпросът с музикалните състави. Онези вечер бях на концерт в НДК, зашеметяващ. Виждаш хор, оркестър, Теодосий Спасов с двама китаристи, гениална работа. Мислих си, колко фантастични неща имаме и можем да показваме всеки ден. Има много резерви. Тези групи да се въртят в страната. Тук се иска много професионален мениджмънт и аз нямам човек за този пост. Мисля си, кой може да развърти това като истински търговец. Прави ли се достатъчно, мисля, че не. Същото е с издателската дейност. Това са видими резерви. Какви архиви има радиото, какъв „Златен фонд“, театрални постановки, ако тези неща се издават.

Мария Стоянова: Г-н Пунчев, Вашата управленска структура за мен изглежда много интересно, защото сте сложил УС над генералния директор. А генералният директор е този, който си предлага УС.

Петър Пунчев: Така се връзваме заедно, на един воденичен камък.

Мария Стоянова: Тоест, Вие виждате Вашата дейност в БНР, като изпълнител на УС.

Петър Пунчев: Не бих казал. От много години съм мениджър и индивидуалист. Смятам, че за всичко хубаво и лошо отговаря мениджърът. Отговорността на мениджъра е да подбере УС и тези хора да бъдат малко над него, по качество. С тези хора не мисля да си пия питието. Тези хора трябва да бъдат във всички важни моменти когато се взимат решения. Те трябва да са прилив на енергия, идеи, мозък, който не стига на един човек. Тези хора трябва да са с доказани професионални качества, лични - доказани, ум, капацитет, познания по темата - доказани. Да бъдат от полза. Това е взаимно обвързване. Аз ги избирам, но това са хората, които аз виждам наравно, но и дори малко отгоре.

Мария Стоянова: Моля Ви за малко конкретика. Не очаквам да ми кажете имена за УС, казахте, че имате представа за този екип. Този УС, би бил от хора, които са извън радиото, вътре в радиото или микс?

Петър Пунчев: По скоро микс, но хора задължително свързани с радиото и медиите.

Мария Стоянова: Казахте, че десет – двадесет дни ще ви стигнат, за да започнете веднага работа.

Петър Пунчев: До средата на юни трябва да съм започнал.

Мария Стоянова: Когато човек гледа Вашата биография неминуемо става ясно, че Вашия професионален профил доста съвпада с този на г-н Янкулов. Разликата между Вас е, че Вие имате успешен мениджърски бизнес, опит в частните радиостанции, а г-н Янкулов не е имал този късмет. Това съвпадение смятате ли, че по някакъв начин ще нюансира Вас, като генерален директор, ако бъдете избран, в очите на колегията в БНР.

Петър Пунчев: Какво разбирате под нюансира?

Мария Стоянова: Това, че може да доведе до конкретно отношение, очакване, неочакване, недоволство. Как смятате, че ще бъдете приет? Сам казахте, че сте излезнал от БНР преди около 30 години.

Петър Пунчев: Излишно е да казвам, че БНР е първото ми работно място, което е и най-значимо. За радиото ще дам всичко. Хората ще ме приемат с недоверие. В момента,

в които вляза в БНР, хората там ще ме виждат по коридорите всеки ден, в стаите си всеки ден, ще видят, че не съм дошъл заради служебната кола, ще видят, че имам цели и стремежи, които са свързани с тяхното, и най-вече нашето общо, радиото.

Мария Стоянова: Г-н Пунчев, в началото на Вашето изложение описахте, доста подробно и реалистично ситуацията в БНР в момента. За мен това беше важно, защото от друга страна сте мениджър, който е работил в конкуренция, сега ситуацията е малко по-различна. Но Вие успяхте с FM+, форматно радио, г-н Танев е тук, с него в „Дарик” радио успяхме да задминем „Хоризонт” в едни години, а сега това не е така. Радиото, като медия в България, все повече отстъпва по популярност. В момента в България радио сутрин не се слуша. Как Вие бихте обърнали тези трендове?

Петър Пунчев: Радиото във всички страни по света е под тежък артилерийски обстрел. Телевизиите се промениха по начин, по който радиото трудно може да се промени. Дори и всички ние с вас да се напругаме, не можем да решим този въпрос. Спадът на интереса към радиото е факт навсякъде. Конкуренцията е зверска. Между България и Сърбия има светлинни години в конкуренцията. Те си живеят в комунизма. Трябва да си даваме ясна сметка, че радиото не може да има предишната слава. Трябва да има разрастване в страната. Северна България е оголена, там има места, в които трябва да имаме РРС. Да вземем тежкия случай Кърджали. Някои необмислени действия, могат да имат сериозно последствия там. За мен това е много набързо подготвен проект. Не може през три часа да сменяте езика на програмата. Цикълът на живот не е три часа и сега зорлем ще върви. Проблемите са много. Аз вярвам, че турско езичните българи трябва да имат програма на майчин език, но трябва сериозна подготовка.

Мария Стоянова: Благодаря Ви за искрения отговор. Щях да Ви питам за Кърджали, защото не го видях в тази схема. Виждам, че и публиката няма търпение да се включи в този разговор. За мен е много голяма чест и радост, че в залата присъстват г-жа Мария Стефанова и г-жа Маргарита Пешева. Това са предишни председатели на СЕМ. Заповядайте дами и господа, ваш ред е сега.

Венета Гаврилова, програма „Христо Ботев”: Как мислите програма „Христо Ботев” да се разположи във Вашите планове? С кого ще се конкурира програма „Христо Ботев”? От кого ще бъде извършван прегледа на програмите?

Петър Пунчев: Трябва само да съжаляваме, че няма толкова радиоточки, колкото имаше някога. Никой, а най-малко аз, имам намерение да подценявам програма „Христо Ботев”. Това е консервативна програма, в която обаче има много съдържание. Това съдържание е огромната ценност на тази програма. Програма „Христо Ботев” се конкурира със себе си. Никой няма намерение да я пипа. Числеността на хората е важна, но по-важна е организацията. Общият брой на служителите в радиото е голям. Има вътрешни резерви.

Силвия Великова, програма „Хоризонт”: Искам да Ви опровергая, заради честта на колегите, които работеха по атентатите във Франция. Не сме имали нищо на запис, в „Хоризонт” няма запис и бяхме първи, нашият стрингер предаваше. Това, само защото явно някой Ви е подал невярна информация от радиото, както и за кореспондентския пункт и цената му. Възнамерявате ли да направите нещо повече от едно проучване на аудиторията на радиото? Сега ще влезна в конфликт с г-жа Стоянова, не е вярно, че сутрешният блок на радиото не се слуша, той е единственият блок на „Хоризонт”, който работи в изключително конкурентна среда. Ще направите ли такова проучване, ако някой бяга от „Хоризонт”, отива да гледа Нова телевизия, или да слуша радио „Веселина”, защото на нас ни казват, че радио „Веселина” е по-слушано, от нас. Имате ли достъп до такива проучвания, защото ние нямаме? Да Ви кажа, че слушайки Ви, ние с Таня Величкова си търсим вече нова работа, защото ако ви изберат за генерален директор, ние няма да можем да влезем в говорните модули, които искате да наложите.

В този смисъл, количество, качество, какво ще търсим сутрин и през деня в „Хоризонт“?

Петър Пунчев: Не смятам, че трябва да си търсите нова работа, тъй като вие сте от звездите на тази програма. Рейтинговите изследвания са една много малка част от изследванията, които биха ни интересували. Правиш фокус групи, които слушат откъси от програми, от песни, от говор. Те дават тяхното мнение. Има си начини за обработка. Тези фокус групи и цялото това изследване би дало отговор на много въпроси. Включително и на това, ако тази аудитория бяга от теб, къде отива, а, ако е дошла вчера, от къде и защо е дошла. Това е много мащабно, но и скъпо изследване. Но си струва да се направи. Ако отворите най-големите световни телевизионни или радио програми, ще видите че репортажите са кратки. Ако темата е наистина важна, звучи един - твоят или на Таня глас, но това не означава, че звучи по двадесет минути. Тези двадесет минути се разпределят по друг начин в часа. Ако тази програма е музикално - информационна, то тя трябва да съдържа и музика. Понякога с този дълъг говор се губи акцента. Не си търсете, моля Ви, друга работа, вие сте звезди.

Таня Величкова, програма „Хоризонт“: Вече няколко пъти казахте, че не може да се управлява постарому, но една общност в радиото има нужда от по-категорично заявление. Ще намерят ли място във Вашия управленски екип хора, свързани с Радослав Янкулов? Имам предвид, членове на досегашния УС, директори на програми.

Петър Пунчев: Не, няма да намерят, повече от категорично.

Таня Величкова, програма „Хоризонт“: Благодаря. Вторият въпрос е свързан с оптимизирането на работата. Стана ясно, че сте готов да съкращавате хора. Явно за Вас хората, които работят в радиото са много. Въпросът е в каква постепенност и в какъв размер трябва да се направи това? Дали ще търсите увеличение на заплащането за сметка са съкращаването на хората или не? Без да разбирам от бюджет, на нас от дълго време ни се обяснява, че няма друга възможност да се увеличат заплатите, освен със съкращаване на хора.

Петър Пунчев: Говорих по тази тема, вероятно сте пропуснали. За общата бройка на хората казах, да, повече са, отколкото трябва. Подготвяйки се за препитването днес, направих две срещи със синдикатите, не съм добре запознат със синдикалната дейност. В радио FM+ нямаше синдикална дейност, хората бяха изключително щастливи и фактът, че още работят там, означава, че работят на място, което сме направили добре и организирали добре. В тези две срещи със синдикатите бяхме откровени. Получих писмена подкрепа, адресирана до членовете на СЕМ. Това го направиха, не защото съм им много симпатичен, а защото говорихме открито. Аз не съм звяр, който обича да съкращава, но съкращение ще има. Ще започнем с хората на пенсионна възраст, това ще бъде първата вълна. Последното, което ще се пипа, са хората, които правят съдържанието на програмата.

Владимир Танев, „Дарик“ радио: Другите твои колеги хвърлиха ножа на умрялото куче Радко Янкулов, ти го направи в началото с един слайд на който пишеше, сегашното ръководство не може да управлява постарому, новото не може да продължи старата политика. Ти идваш от частния радиобизнес, където върлуват дивия капитализъм. Как ще успееш да мотивираш екипа, за да го водиш напред, в големи цели, като трябва да им обясниш, че успехът на радиото понякога е в дисонанс с личния, човешки интерес, дори и на най-разпознаваемите имена? Накрая нещо съвсем лично, бъди честен, защо ти трябваше да се захващаш с тази работа? Ти, за мен си най-успелият човек, в частното радио в България. Много си постигнал дори и в материално отношение.

Петър Пунчев: Вече казах, не е заради заплатата на генералния директор. Говорих за любовта и привързаността си към радиото. Няма интервю, което да съм дал, в най-

успешните си години, в което да не съм казвал, че моята къща е БНР. Тя е мойт учител. Сега не мога да ви дам конкретна рецепта. Никога в радио FM+, и другите от групата, не е имало див капитализъм. При мен не е имало случай да не са платени заплатите на петнадесетия ден. За мен важна е грижата за човека.

Мария Стефанова, бивш Председател на СЕМ: Благодаря г-жо Стоянова, уважаеми колеги, членове на СЕМ, г-н Пунчев, един въпрос. След 20 години радиото става на 100 години. Надявам се да доживеем този момент. Смятате ли, че трябва да се направи специална програма и след 20 години, радиото да отпразнува достойно своя 100-годишен юбилей? Благодаря.

Петър Пунчев: Убеден съм в това. Такива големи годишнини трябва да се подготвят от далеч. Преди това обаче, трябва да се направят тези неща, които днес споменахме. Ще се радвам, ако бъде променен срокът за един мандат, защото три години наистина е малко. Ако това не стане, целта 20/20 остава в моите приоритети. През 2020 година трябва да имаме една чувствителна промяна, която да заложи основата за следващите. Това е част от планирането. Благодаря ви за вниманието.

Мария Стоянова: Благодаря Ви за участието, г-н Пунчев. Ще се видим д последния, участник в този разговор, г-н Валерий Тодоров.

Изслушване на кандидата Валерий Тодоров.

Мария Стоянова: Благодаря за търпението, благодаря на всички, които отново напълниха тази зала на последния разговор за радиото, които започнахме преди два дни. За това какво се случва, какво трябва да се случва и как ще се случва в БНР от тук нататък. Последният по жребий участник в този конкурс, който мина през много трудни и важни етапи, е г-н Валерий Тодоров. Г-н Тодоров, разполагате с двадесет минути. За да ни запознаете с Вашата визия. Заповядайте.

Валерий Тодоров: Благодаря. Моята мисия е най-тежка, трябва да оставя добри впечатления, като завършек на конкурса. Няма да критикувам сегашното ръководство на БНР. Мисля, че то достатъчно прави и само. Колеги, БНР е една от най-големите медии. Също така една от най-големите културни институции със своите шест музикални формации. Ясно е какво се случи, още по ясно е, че са необходими бързи, ефективни, точни мерки. На мен ми се е случвало да извеждам медията от подобно състояние, надявам се да успея и сега, ако бъда избран за генерален директор. Най-неприятното от това, което се случи, е разделението между хората и демотивацията. Бих отбелязал и пропуснатия шанс за радикална структурна, бюджетна и организационна реформа, след като близо 350 души излезнаха в пенсионна възраст. Това беше шанс, достатъчно добре описан в бюджета прогноза, която оставихме на колегите. Ясно е, че това не се случи и те не се възползваха от това благоприятно обстоятелство. Ясно е, че в кратки темпове трябва да се възобновят темповете на развитие и да се мине към надграждане. Радвам се, че колегите от „Бинар” са тук, че една идея, която също беше силно редуцирана, която пострада от някои промени, доказва качествата, предимствата си има добро развитие. Направили сме сравнителен анализ за спада на пазарния дял, както на аудиторията. Това е най-тревожната тенденция, която трябва да се преодолява със засилен акцент. Бих искал да отбележа ключовите думи, които са важни за това управление. Това са: доверие, диалог и развитие. Бих добавил и достойнство, защото онова, което се случи, постави много от хората в деликатна ситуация. Трябва да се възстанови и прозрачността, всеки от колегите трябва да има достъп до всички решения, на всички нива. Да се възстановят системните проучвания на аудиторията. Стремежът на тази концепция е да изгради една лидерска визия за радиото. Целите и намеренията са съсредоточени в направленията. Преструктуриране, визуализация, текучество, доизграждане на

национален „Нюзрум”, с използване капацитета на всички национални и регионални програми, с особен акцент върху радио „България”, където работят хора с езици, които имат наблюдения върху международните отношения, разбира се и уникалният музикален профил на радио „София”. Ще завърши изграждането на третата национална мрежа от регионални програми. Ще бъдат преформулирани приоритетите, програмната схема и лиценза на радио Видин. В предишния ни мандат всички останали радиостанции преминаха на 24 часов режим на излъчване. Интернет сайтът, ще се развие като медия в медията. Радио „Бинар” ще се развива като хибридна крос медия с визуализация. Това, което смятам за изключително важно е да се разгледат приоритетите в музикалния плейър и особено да се разглежда политиката в областта на продажбите на музиката на БНР. Годишно радиото печелеше над 250 000 лева в стария формат, в които ние се обърнахме към фирма посредник, позиционирана във Виена, която продаваше в шест от най-популярните музикални портали. Важно е да се оптимизира работата на целия технически процес, да се види какво е направено, какво е внедрено, и да се разработи стратегия за цифровизацията на радио излъчванията. Особен акцент поставям върху изграждане на програмно ориентирана бюджетна политика, както навън в преговори с Министерство на финансите, така и вътре. Работата над Евро проектите. Ние работихме с два големи евро проекта, в момента радиото работи само в един от евро проектите. Да се изработи стратегия за задържането и развитието на кадрите, да се изработи скална методика за мотивация. Важен въпрос е как радиото се чувства в новата среда, каква е нейната обществена мисия и какви цели трябва да си постави от тук нататък. Възникнаха нови медии, създават се нови общности, нови съжителства, нов тип конкуренция. Извършва се трансформация в обществените нагласи. Вече няма дадености, няма привилегии. Дори онова, което радиото като инерция е получило, вече няма такова значение. Глобализацията, либерализацията, комерсиализацията определят едно ново поведение. От съчетанието на линейни и нелинейни технологии, от използването на мобилните технологии и пренос от всеки за всеки, от това ще зависи дали радиото ще запази позициите си. Ние първи качихме нашите програми на мобилните оператори, първи използвахме в интернет пространството лайк технологии, и смятам че имаме много силни позиции. Важно е непрекъснато изучаване на аудиторията и поддържане на обратна връзка. Радиото трябва да е източник на обективна, достоверна информация. Изисква се радиото, въпреки че е обществена медия, също да води битка за пазарния дял, защото това мотивира нейното присъствие. За това е необходимо изграждането на нови брандове. Радиото трябва да постави повишени изисквания към своите кадри. С подкрепата си за националната култура и българската музика, националната памет и идентичност, националното радио създава важен обществен принос, между отделните етнически групи. По отношение на управлението на националното радио, ще поставя само някои акценти. Най-важното е да се възстанови синхронът в работата на трите нива на управление. Това е УС, Програмния съвет и Съвета на директорите, и същевременно да се установи прозрачността в дейността им. Главната цел е изграждане на екип от съмишленици. Външният мониторинг на програмите ще се извършва от Обществен съвет, който ще бъде и контакт с гражданското общество. Уедряване на структурите, облекчаване, опростяване на връзките между тях и укрепване на функционалната и взаимната информираност. Съветът на директорите и Програмният съвет ще работят в два формата - оперативен формат и разширен формат, заедно с колегите от регионалните радио станции, продуценти и директори, тъй като те сега имат забележката, че през последната година, не са се виждали с ръководството. Разбира се, продуцентският принцип или екипната организация на работа ще останат като важен приоритет в управлението на програмите. Всяка от тях ще продължи да

работи със затворен унифициран цикъл, със собствени режисьорски и технически екипи. Само в случаите когато се налага да се търсят допълнителни ресурси, като извън студийни прояви, обществени инициативи, тогава вече ще се включат и останалите ресурси на радиото. По отношение на дирекция „Техника” и технологичното развитие. Поставям акцент върху обединяването на ресурсите и обособяването на двете структури „Радио разпръскване” и „Интернет и нови медийни технологии”. Програма „Хоризонт” - обособяване на „Продуцентско направление”, собствени източници на информация, за по-добра координация между репортери, водещи, кореспонденти и мрежата, с която разполагат регионалните структури. Силен акцент върху международната информация. Програма „Хоризонт” ще работи на смесен принцип с „Продуцентски направления” и „Тематични редакции” . Подчертавам, че „Музикална продукция и състави” се нуждаят от един продуцентско импресарски център. Казах частично за интернет сайта и радио „Бинар”. Няма да акцентирам върху програмната структура. Може да я видите по-късно. Важен момент са програмните приоритети. Минавам в по-конкретната част в тази концепция. Равнопоставяне на всички структури. Прилагали сме го веднъж. Не е онова, което ни е необходимо в София, говоря за техниката да се прехвърля в другите структури, после да се чудим какво да ги правим. Онова, което е като техника, технологии, програмна политика, било в София, да е корпоративна политика във всяка от структурите в радиото. Едновременно с много програмноторазвитие, смятам, че има нужда от изчистване на профила на програмните структури - и национални и регионални. Квалификация и преквалификация, са изключително важни в новата среда. Програмен мениджмънт и финансово управление. По отношение на програма „Хоризонт” смятам, че е необходимо в някои от отрязъците по-добро съотношение на говор, музика. Не бих акцентирал върху дължината на говорните модули, а върху по-доброто балансиране с музиката, и като разнообразие в жанровете, и като присъствие. Смятам за важно, разработката на видеоприложение към новините в сайта, и видео преглед на „Хоризонт”, дали с БНТ, дали с други партньори, това е важно, за визуализацията на радиото. Да се водят разговори с колегите за уточняване профила на сутрешната програма. Засилване на аналитичните коментари. Засилване на разследващата журналистика. В програма „Христо Ботев” ще завърша започналата реформа. Казах как ще се развива управлението на програмата. Там има поле да се разгърне извън студийната дейност. Програма „Христо Ботев” има изключителен ресурс, има уникални предавания, като качество като съдържание. Заслужават и мултимедийно покритие. Радио „България” ще се развие като интернет радио. По отношение на езиците, тъй като възникна този спор, е много важно да се уточнят и намеренията, приоритетите на един по-широк разговор с Министерство на външните работи, Министерството на културата, Министерство на туризма, Агенцията за българите в чужбина и Асоциацията на българските медии в чужбина. Да се модернизират програмите на майчин език, там има нужда от продуциране на музика. Също така е необходим езиков плейър на съдържанието. Идеята за наемане на честоти в чужбина не е добра, това е остаряла идея в тази глобализация. Интернет сайтът трябва да стане онази представителна мултимедийна визия, както с възможности за повторение и линкове, за да позиционира радиото в глобалната мрежа. Интернет радиото „Бинар” - развитие като хибридна мултимедийна платформа със собствена програма, с нова визия. Тя трябва да е ориентирана към младите хора и меломаните. Регионалните програми - прелицензиране на радио Кърджали и проучване на необходимостта от радио Плевен. Дунавската низина е най-слабо покритата и от частни и от програми на обществения оператор. „Музикални продукции и състави” - необходим е вътрешен експертен съвет, да обсъди, да прецени приоритетите и да се търси по- активно продуциране. Налагане на корпоративната визия на радиото, на

принципа всичко за всички, с универсалност, максимална достъпност и многообразие. Въвеждане на техника и технологии от четвърто поколение след аналоговите, цифровите, акцент върху хибридните технологии. Дигитализацията на архивите. Пълнен одитен анализ. По отношение на финансирането. Най-важното, според мен, е последователно увеличаване на заплащането. Това е постоянна задача на всеки управляващ. Трябва да се изгради фонд, за развитие на програмите. До сега, проблемът, който е възникнал е, че всяко ново предаване, което се създава, трябва да намери от някъде финансов ресурс. В рамките на предишния мандат беше създаден такъв фонд за развитие. Той не се използва достатъчно активно, за да може от отделените ресурси веднага да влезнат в обръщение нови предавания, нови линии. Оптимизация на част от структурите с цел откриване на други. Да се изработят критерии. Ние започнахме да работим в тази област, даже предложихме наше виждане, този акцент също трябва да продължи да се развива. В момента всяка от програмите, всяко предаване има свой бюджет. Това беше достатъчно да ви запозная с част от вижданията си. Много е важно различни хора да оформят бюджета, други хора да извършват контрол върху него. Благодаря ви за вниманието.

Мария Стоянова: Радиожурналистът, си остава радиожурналист. Дори в момента, в които върви сигналът, че трябва да приключва програмата, той продължава върху него да говори. Благодаря на Валерий Тодоров за това, че успя да се вмести в двадесетте минути, които бяха отредени на всеки един от кандидатите. Сега ще влезем в директен разговор с Вас. Господин Атанасов, заповядайте.

Иво Атанасов: Благодаря. За последен път съм пръв в този тридневен маратон, за което изключително Ви благодаря. Г-н Тодоров знае, че на мъжете рядко им се пада да бъдат първи, обикновено са втори. Харесва ми и бих подкрепил Вашата концепция. На финала искам да споделя, че нямаше слаби кандидати в това изслушване. Това ме впечатли много приятно, но и ме притесни, защото почти няма кандидати, които да елиминираш. Да стесниш кръга на конкурентите, за да може да избереш един от тях. Нашата задача се затруднява. Вашата концепция прилича на повечето от предишните. Това е разбираемо, защото проблемите на националното радио са много видими вече. Всички ги виждате по един и същи начин. Което показва, че те наистина са такива, каквито и които ние наблюдаваме от „нашата къща“. Какво е Вашето предимство, според мен, за разлика от всички други кандидати. Вие сте единственият, който не просто е работил в едно или друго радио, не просто е работил в националното радио, но единственият, който е успял да докаже своите качества като генерален директор на националното радио, и то в течение на два мандата. Това е един плюс, поне за мен. Имам един традиционен въпрос към всички кандидати. Намирам го за много важен. Това е за плурализма, но към Вас не го задавам, защото нямам спомен по Ваше време да е имало проблеми с плурализма, въобще проблеми с взривен характер, които да са довели до протести или до сваляне на предавания. Във вашата концепция чета за „течен контент“ и „течно съдържание“. Позволете ми една-две закачки, зад които съм сигурен, че ще намерите сериозно съдържание. Ще Ви кажа две поговорки, народни мъдрости, да ми кажете коя Ви е по-близка. По това ще преценя как бихте управлявали. Едната е: „Не можеш да влезнеш два пъти в една и съща река“, другата е: „Ако бъдеш достатъчно търпелив и седнеш на брега на реката, тя ще довлече трупове на твоите опоненти“. Коя е по-близка до Вас от тези две поговорки? По този начин искам да кажа: ще има ли реваншизъм, ще стане ли така, както един от предишните кандидати каза, на въпрос, зададен от колеги от БНР, че няма да допусне нито един от сегашното ръководство на радиото в новото ръководство. Дали, връщайки се в БНР, ще можете да направите успешно повторение на мандатите, или ще се стигне до фарс, ако решите да действате по втория споменат тук начин?

Валерий Тодоров: Искам да Ви кажа, че веднъж вече съм освобождаван от радиото в период на политическа конфронтация, когато защитих колега, като отказах да се подпиша под уволнението. Върнал съм се, не съм чул да има пострадали от това. Ако трябва да Ви отговоря и двете пословици или поговорки не са ми близки, мога да ги тълкувам. Разбирам намека Ви. По никакъв начин не виждам основание за реваншизъм. Винаги съм уважавал приемствеността. Работил съм с всички колеги, независимо от чувствата, които те изповядват към някого, или от компанията, в която се намират. Цена професионалните качества. Това могат да го потвърдят и колегите. Не се притеснявам да влезна в същата река, дори ако течението е по-силно, аз плувам добре. Така че ще се справя.

Бетина Жотева: Не съм питала досега, но няколко души го споменавате, като проблем - вътрешните комуникации. Явно е сериозен проблем. Началниците не си говорят с подчинените, продуцентите не си говорят с екипите, програмите не си говорят. Къде е проблемът? Явно го има.

Валерий Тодоров: Тук са колегите от „Хоризонт“, аз ще Ви дам един пример. В „Хоризонт“ съществуваше следната практика. Всичко, което се казва на летучка, на тях могат да присъстват всички, записва се на магнетофон и се качва във вътрешната система. Така всеки може да чуе, а не да му предават какво са казали за неговото предаване или за него. Дойде един директор за три месеца и свали това, под предлог, че никой не искал да се информира за графика на колите. Защо да не се информира? По същия начин бяха свалени редколегиите, по същия начин бяха заменени продуцентите, които си планират предаванията, със старши продуценти като доведени лица, които поеха тази информация. Те преценяваха на кого, какво да кажат. От тук връзката драстично се скъса. Подчертавам, взаимната информираност на структурите. За това заявих, че програмният и съветът на директорите трябва да работят в два формата. Поне един път месечно да идват колегите от районните радио станции, за да влезнат в това което ще стига до тях като обща политика на медията. Ако преди мен колелата, който управляваше, пускаше от заседанията на УС това, което засяга отделните структури, смятам, че трябва да се качва всичко и всеки един да може да задава въпроси. Прозрачността, разбирана като взаимна информираност, е изключително важна за такава голяма медия.

Бетина Жотева: Казахте “при лицензирането на радио Кърджали”, явно и това ще е проблем.

Валерий Тодоров: Представете си върху една честота тече програма „Хоризонт“ тече местна програма. От това, което видях, не съм въодушевен. И след това една програма на език, коато за част от населението е чужд. Първо, няма проучване на аудиторията, няма проучване на демографската картина. Това е бързо действие, което трябва да обслужва очевидно някакво управленско усилие. Да не говорим, че програмите на чужд език се нуждаят от модернизация и като технология, и в музикалната си част - на практика, музикалните фондове са крайно остарели. През последните години не се инвестира в смесените жанрове. За мен това беше прибързаност, голяма грешка. Ние заложехме 2013 година като намерение “Радио Кърджали”, но със съвсем друг подход. По финансови съображения беше отложен за 2015 година, и след това за 2016 година. Надявахме се, че до тогава ще се извършат всички тези действия, ще се проучи по-внимателно аудиторията и нагласите.

Бетина Жотева: Благодаря. Моля, за Вашето мнение за обединението на БНТ и БНР.

Валерий Тодоров: Изказал съм своето мнение не веднъж. Работил съм в Комитета за телевизия и радио. Хаосът, който настана, беше пълен. Дублиране на дейности, дублиране на функции, трябваше за един документ да тичаш три пъти между едната и другата сграда. Такъв процес на обединяване на ресурси може да бъде процес, но не

акт. Разглеждам тази идея, ако тя е наложителна, като обществен холдинг в който са съгласува стратегията на политиката. Даже съм отбелязал в концепцията си, че виждам необходимостта от Консултативен съвет между БНР и БНТ, по отношение на продуциране на програми, нови технологии. Ние анимирахме четиринадесет детски песни навремето с гласовете на децата, които вече са на наша възраст. Най-доброто от детските гласове, с вариант на караоке, за да се обучават децата. Предложихме на колегите от телевизията да откупят част от тази продукция, ние притежаваме правата върху песните, това не се случи. Радиото и телевизията през последните години са се развивали отделно. Не съм оптимист, ако се тръгне към такава рязка стъпка.

Бетина Жотева: Благодаря.

Мария Стоянова: Господин Тодоров, с всички кандидати водихме разговор за кореспондентите. Изкушавам се да Ви попитам за тези кореспондентски пунктове, защото обществото си дава сметка колко важни са те, за да получава аудиторията собствена информация, направена от журналисти с чувствителност към аудиторията в България, направена от хора, които произтичат от средата на България и наблюдават, пречупвайки пред българска призма събитията в чужбина. Оказва се, че има. Говоря за кореспондентските пунктове в чужбина. Стана дума, че те били скъпи. Има някакви недоразумения по този въпрос. Вие самият сте бил кореспондент на двете медии по различно време. Въпросът ми към Вас е, не толкова за финансите, защото Вие знаете колко не скъпо струват те. Вие сте човек които ще каже, че трябва да бъдат увеличени. Питам Ви за конкретна визия, къде съвсем скоро трябва да бъдат открити такива пунктове?

Валерий Тодоров: Мисля, че има нужда от един балкански кореспондентски пункт, позициониран в Белград, може би отново да погледнем към Германия, за това, че тя е център в момента на европейската политика, през годините сме спорили, дали е необходим кореспондентски пункт в САЩ - дали във Вашингтон, дали в Ню Йорк. По-значимите събития са в Ню Йорк. Това е проблем, който се нуждае от по-широко обсъждане, този проблем не бих казал, че е финансов.

Мария Стоянова: Що се отнася до музикалните състави на радиото. С Вас сме говорили, че в държави като България, постсоциалистически, например Полша, които също като България, имаха много музикални състави, се наложи да бъдат редуцирани. В България никой не пристъпва към такава стъпка. Естествено, защото музикалните състави имат място в тази културна институция, каквато е БНР, но от друга страна се оказва, че то не може ефективно да се грижи за тях, така че те да бъдат печеливши. Има две идеи: едната е да останат в ситуацията, в която се намират в момента, а другата е да бъдат изнесени извън „шапката” на БНР. Вие, коя фаворизирате?

Валерий Тодоров: Радиото трябва да произвежда собствена продукция. Важна част от продукцията на тези състави е ориентирана към програмите на БНР. По време на първия ми мандат 2007г.-2010г. ние положихме изключително усилия, да намерим най-добрите диригенти и за първи път успяхме да реализираме сериозни приходи, от работата на тези състави. Пристъпихме към продажба на тази продукция в най-големите музикални портали. Приход от 250 000 лева беше сериозен успех. Самите музиканти са достатъчно популярни личности, имат възможност да търсят копродукция, с други структури. Извеждането на съставите извън БНР може да доведе до загубата им. Спомнете си „Мистерията на Българските гласове”, те преминаха към телевизията. Телевизията се отказа от тях. В момента тази формация работи в две линии, но не може да достигне онова ниво, което имаше. Разсъждавали сме върху това част от тези структури да преминат на смесен принцип, да получават възнаграждения, въз основа на граждански договор, като че да имат свободата да бъдат наемани. Фактът,

че запазихме съставите в много труден период, в условия на криза, показва, че те заслужават да дават онзи национален фон на културата.

Мария Стоянова: Благодаря Ви, г-н Тодоров. Ако по тези въпроси ние с Вас сме единомишленици, има и много други въпроси, по които не сме. Сега няма да говорим за тях. По-скоро ще засегна един от тях, и той е свързан с визията Ви, за управленския състав. Вие знаете какво имам предвид, като го казвам, а именно подмладяване на управленския състав на радиото, под ръководството на един генерален директор, Валерий Тодоров.

Валерий Тодоров: Мисля, че никога в радиото не е съществувал този конфликт. Всеки който може, може. Вие на конкурса видяхте, че има и можещи млади, и не можещи млади и стари. Лично аз не делея колегите по този признак. Всеки, който е професионалист, който може, никога не съм имал проблем със сформиранието на екип и с оценката на труда на колегите. Привлекли сме много млади хора. Може да се види от социологическите проучвания и начина, по който се увеличава младежката аудитория, през годините. Един млад ръководител не означава, че по някакъв начин ще даде свежест на управлението. Важно е не какво човек може да разкаже, а какво може да докаже. Оценявам необходимостта от влизането на нови млади кадри, затова за мен квалификацията и преквалификацията на кадрите на всички нива е важно. Спомням си, че 35% от хората минаваха през различните курсове. Тази тенденция се запазва и я смятам за изключително важна. Израстването изведнъж носи рискове, ако това имате предвид. Спомням си, че в СЕМ сме спорили, дали трябва да влезнат в УС млади хора. Един стар спор. Ще Ви дам пример: един млад човек, талантлив журналист, развива се прекрасно, вие го правите член на УС, при смяната на ръководствата, той излиза от УС и от тук нататък, той вече е нито журналист, нито управленец и на него се гледа с подозрително око. Смятам, че е хубаво всеки да си премери силите в каква област иска да се съсредоточи.

Мария Стоянова: Благодарни Ви за този отговор. Изкушавам се да Ви задам още въпроси, но се притеснявам че хората, които са дошли тук, също искат да зададат своите въпроси.

Венета Гаврилова, програма „Христо Ботев“: Г-н Тодоров, за щастие вашият мандат изтече сравнително скоро, така че спомените са пресни. Какво ново можем да очакваме, от Вашия стил на работа в подбора на кадрите, след като познаваме досегашните? Споменахте редколегиите, че трябва да се възстановят. Ние възстановихме нашата ред колегия преди близо година. Опитахме се да убедим колегите, че ние не сме другарски съд. Вие си помислете защо. Това са дълбоки спомени, които хората пазят.

Валерий Тодоров: Това е едно продължение на разговора ми с г-жа Стоянова. Спомняте ли си 2007 г., че програма „Христо Ботев“, в по-голямата си част пишеше на пишещи машини, че работеше на лентови технологии. Тази програма претърпя най-силна техническа реформа. Тя получи най-голямото покритие в рамките на нашия мандат, пуснахме над 95 нови предаватели. Значителна част от тях са ориентирани към програма „Христо Ботев“. В стартовата позиция на реформите програмата достигна рейтинг от 12%. След това започна спад. Може да се спори дали изборът на ръководство, акцентът върху един по-млад човек, който да събере около себе си хората, очевидно не достигна опит. Нямахме диалог, но онова, което се направи като промени, убеден съм, че има нужда да се огледа още веднъж и да се развие. Има хора в програма „Христо Ботев“, които смятат, че техният работен ден се изчерпва с подготовката на едно предаване и те не се интересуват от това което се случва извън тях. Заварих програмата в тематично - блоково състояние. Разпределени са темите в сутрешните линии. Ако смятате, че това е приемлива линия... Аз съм започнал кариерата си в радиото в програма „Христо Ботев“. Много добре знам, какво се правеше там и преди и

по времето на „Добър ден”, което колегите отбелязаха. Явно е, че има нужда от промени. Не може всичко да се извърши изведнъж. Факт е, че заетостта на хората по това време не беше равномерно разпределена. За редколегиите. Нямам предвид конкретно редколегиата на програма „Христо Ботев”. Знам, че са възстановени. Смятам, че редколегиата е добър коректив и на средното, и на висшето ниво. Високо ценя мнението на всеки творчески орган. Когато са възниквали проблеми в програма „Христо Ботев”, съм разговарял с колегите поотделно.

Таня Величкова, програма „Хоризонт”: Предишно управление може да бъде бонус, но може да бъде и проблем. Човек си създава отношения с хората, които понякога са добри, понякога лоши. Вие направили ли сте си равносметка на грешки които сте допуснали, управлявайки радиото. Привърженик на кое сте с днешна дата - на това директорите на програми да бъдат избирани с конкурс или да бъдат назначавани от Вас, като Ваши съмишленици? Един по синдикален въпрос: по отношение на съкращенията - до кога, до къде, до колко, доходи в каква посока можете да поемете, като ангажимент, за повишаване евентуално? Последният ми въпрос е, ако станете генерален директор, колко дълго може да изтърпите да слушате „Let it be”?

Мария Стоянова: Г-жо Величкова, защо сега го зададохте? Трябваше на всички кандидати да го зададем.

Валерий Тодоров: Човек извлича поука от грешките си, аз съм извлекъл от първия мандат, от втория. Мога да кажа, че в такъв мащаб реформи, каквито ние извършихме за тези два мандата с колегите, преди нас не са правени. По кадровата част от тези промени, може би, мога да търпя повече упреци. Никой не е застрахован от грешки. Важна е мотивацията когато се поемат кадрови решения, всеки да има отговорността да приеме кадрово решение не като личен ангажимент, колко близък е той до някого, а като професионално отношение. Дали да се избират с конкурси директорите на програмите? Нямам еднозначно мнение. Иницирирал съм и съм участвал в конкурси, и съм иницирирал назначения. Видяхте един конкурс на колеги с големи управленски функции, дойде един директор, който управлява точно три месеца. Колкото до съкращенията, знаете, че в Министерството на финансите, като бюджетно покритие са защитени на половина тези бройки, които в момента са в радиото. Не смятам, че има драстична нужда от съкращения. Ако този състав работи добре, УС е този, който решава с каква численост да работи. Аз не драматизирам този проблем. Мисля, че няма да издържа дълго да слушам „Let it be”. Знаете, че имам навика да се срещам с колегите. Ако мои действия създават такава степен на недоволство, въпросът е решим, поне от моя страна. Благодаря.

Владимир Танев, „Дарик” радио: За „Let it be”, Валерий, за другите не знам, но аз поне съм наясно с твоите предпочитания в музикален, мениджърски и човешки аспект. Как би комерсиализирал, в добрия смисъл на думата, музикалния фонд на радиото? Каза, че няма да говориш за реваншизъм и старо ръководство, но тъй като те питам за музика, кажи как се отнасяш към смяната на диригента на Симфоничния оркестър, Емил Табаков?

Валерий Тодоров: Беше прибързано освобождаването на Емил Табаков. Той е забележителен диригент. Смяната му по средата на сезона беше лош знак. Нищо, че беше удостоен с почетна длъжност, огорчението остава. Не познавам добре качествата на новия диригент, не искам да го подценявам. Колкото до комерсиализирането, ние първи пристъпихме към продажба на музика в музикалните портали. Фондовете са наистина уникални. Произвеждали сме дискове с рекламна и търговска цел. Теодосий Спасов, който в момента е ръководител на съставите, той имаше задължение да произвежда половин час на месец музика, върху която ние придобивахме права.

Мария Стоянова: Г-н Тодоров, благодаря Ви за участието. Благодаря Ви, че споделихте с нас Вашата визия за БНР. За СЕМ обаче работата с това не свършва. Тези три дни, в които ние дадохме максимално от себе си, така че да можем да се запознаем и лично, и обстойно с кандидатите, които претендират, че могат да поведат БНР след тази криза, която го застигна. Особено в последната една година. Кандидатите, които си вярват, че ще спрат „Let it be”, и кандидатите които, да не допуснат да звучи „Let it be” в ефира. Това ще бъде нашата цел. Да изберем дванадесетте, изключително ангажирани, енергични, и очевидно амбицирани да променят радиото хора, които застанаха пред нас в тези три дни. Нашата работа, както казах, не свършва. Напротив сега става по трудна. От тези дванадесет, ние ще трябва да изберем един. За това ще работим много интензивно и много отговорно. Ще прегледаме отново концепциите и благодарение на радио „Бинар” ще имаме възможност отново да изслушваме, така че да вземем най-доброто възможно решение. Сега е моментът да кажа, че ние няма да можем, въпреки че ни се иска, да изберем светец, ангел, съвършения генерален директор, защото избираме от кандидатите, които се явиха на този конкурс. Както знаем, хората не сме перфектни и професионалисти съвършени няма. Ще се постарам да изберем най-добрия. Това, че вие присъствахте толкова време тук, в тази зала, означава, че ни вярвате и това ни мотивира още повече, така че да не разрушим това доверие. Благодаря ви за това време, в което бяхме заедно. Ние, СЕМ трябва да вземем решението до 20.05.16г. , но ще впрегнем всичките си усилия, ще работим толкова интензивно, но и отговорно, защото знаем, че в БНР, на „Драган Цанков” 4, чакат, това, което предстои да решим. Довиждане за днес и до нови срещи в СЕМ. От името на съветниците благодаря на участниците и на гостите.

Мария Стоянова –
председател на СЕМ

Бетина Жотева

Розита Еленова

София Владимирова

Иво Атанасов

Старши специалисти:
Албена Драганова и

Магдалена Сергиева